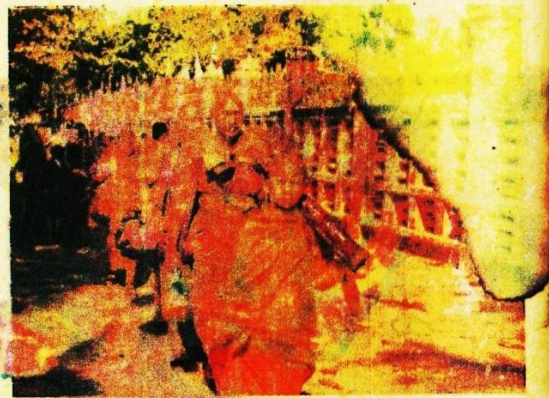

งานปฏิบัติธรรมสมาทานธุดงค์ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

วันที่ 4-31 ธันวาคม ของทุก ๆ ปี

ขออาราธนาภิกษุ สามเณร แม่ชี อุบาสก อุบาสิกา ร่วมจาริธุดงค์เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลโดยพร้อมเพรียงกัน ออกจาริกธุดงค์ไปตามป่าเขา ลำเนาไพร ทั้งในและต่างประเทศ ในงานธุดงค์ธรรมะเฉลิมพระเกียรตินานาชาติ

วันที่ 3 ธันวาคมของทุกปี ขอให้ไปพร้อมกันที่ สำนักงานพุทธมณฑล อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม) รับไม่จำกัดจำนวน อายุ หรือการศึกษา ถ้าไม่กลัวความลำบาก สำหรับ ปี 2554 จะจาริกธุดงค์ไปทาง อุทยานแห่งชาติ แก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปทางภาคอีสาน จนถึง หลี่ผี สีพันคร นครจำปาสัก ประเทศลาว กราบนมัสการสถานที่หลวงปู่เสาร์ กนตสีโล นูรพาจารย์สายพระป่า ท่านมรณภาพในขณะทรงพระประธานในโบสถ์ ณ..วัดอมตวราราม นครจำปาสัก ประเทศลาว

จากนั้นกลางเดือน มกราคม ของทุกปี รับสมัครพระธุดงค์ใจสิงห์ สามเณร แม่ชี อุบาสก และอุบาสิกา ร่วมจาริกแสวง จาริกตามรอยบาทพระศาสดาสู่ประเทศ อินเดีย เนปาล กราบนมัสการสังเวชนียสถาน 4 ได้แก่ สถานที่ประสูติ,ตรัสรู้,ปฐมเทศนาปรินิพพาน, และพุทธสถานอื่น ๆ เช่น กรุงราชคฤห์,มหาวิทยาลัยนาถันทา เป็นต้น

ดำเนินงานโดย พระครูสุนทรธรรมดลการ โทร.08 - 16740836

ประวัติ

พระครูสุนทรธรรมดลการ

ที่พักสงฆ์ธุดงค์สถานบ้านท้ายเขื่อนสิริกิติ์

ตำบลผาเลือด อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ 53190

โทร. 08 - 1874 - 0836, 08 - 5952 - 5160

ประวัติ พระครูสุนทรธรรมดลการ

ประวัติพอสังเขป

นามเดิม สุภชัย ฉายา ฐมฺมวโร นามสกุล ยาไก่อ้อย ถิ่นกำเนิดในครอบครัวที่ยากจน ในชนบท เกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2508 จังหวัดอุดรธานี บิดา นายสำออง มารดา นางแอ่ง มีพี่น้องด้วยกัน 5 คน ตอนนี้อยู่บ้านได้ถูกน้ำท่วมจากการสร้างเขื่อนสิริกิติ์ไปแล้ว

เริ่มสนใจธรรมะตั้งแต่เล็ก ๆ

อาตมาเป็นคนโต จึงมีหน้าที่ดูแลน้อง ๆ แทนพ่อแม่ ไปโรงเรียนก็เอน้องไปเลี้ยงที่โรงเรียน สมัยนั้นไม่มีโรงเรียนอนุบาล พออายุ 8 ปี เริ่มฟังวิทยุเป็น สมัยนั้นในหมู่บ้านยังไม่มีโทรทัศน์ กลางคืนชอบเปิดฟังรายการเพลงของ อา ปอ สุนทรเกล้า ซึ่งจัดการการในกรุงเทพฯ แต่เปิดรับฟังได้ที่อุดรธานี ฟังทุกคืน ชอบ อาปอ เล่านิทานธรรมะ ส่วนใหญ่จะสอดแทรกธรรมะ ทำให้อยากรู้ว่า ธรรมะ คืออย่างไร ? และท่านแนะนำตัวเองทุกวันว่า อา ปอ สุนทรเกล้า ปธ. 9 ต่อมา อายุ 10 ขวบ ก็ได้ไปอยู่เป็นลูกศิษย์วัด ซึ่งสมัยนั้นลำบากมาก งานวัดทุกอย่างทำหมด ตอนเช้า ไปเก็บบิณฑบาต ตามหมู่บ้าน ได้มาแล้วก็มาจัดให้พระฉัน เมื่อพระฉันเสร็จ สามเณรก็ไปนั่งต่อจากของพระ เมื่อสามเณรฉันเสร็จ เราเป็นเด็กวัดจึงจะได้กิน เมื่อกินเสร็จแล้วก็ต้องล้างจานให้เรียบร้อยก่อน จึงจะได้ไปโรงเรียน กว่าจะได้ถึงโรงเรียนก็ตอนครุเช้าสอนชั่วโมงแรก เรียกว่าอยู่เป็นเด็กวัด 2 ปี เรียน ป. 5 - 6 ได้เข้าแถวเชิญธงชาติกับเขาไม่น่าจะถึง 15 ครั้ง เมื่อเลิกเรียน เอากระเป๋าวัดแล้วก็ต้องไปที่ตัวอำเภอท่าปลา เดินด้วยเท้าไปทุกวัน เพราะหลวงพ่อกับท่านไปเรียนศึกษาผู้ใหญ่ เลิกเรียน 2 หุ้มน ให้เราไปเดินกลับมาเป็นเพื่อนตอนกลางคืน ระยะทาง 6 ก.ม. ไป - กลับ 12 กิโลเมตร เดินอย่างนี้ทุกวัน กว่าจะได้ถึงวัดก็เกือบ 4 หุ้มน

บรรพชาสามเณร

อยู่เป็นเด็กวัดได้ 2 ปี เรียนจบ ป. 6 โยมพ่อ โยมแม่ ได้เคยบอกหลวงพ่อกับว่า ถ้าเรียนจบ ป. 6 จะให้บวชเป็นสามเณร ดังนั้นวันที่ 4 มีนาคม 2521 ไปสอบ ป. 6 เป็นวันสุดท้าย

เมื่อกลับถึงวัด หลวงพ่อกับบอก ให้ไป โคนผม พงษ์นี้เข้าจะบวชให้เป็นสามเณร เรียกว่าสอบเสร็จไม่ทันได้รู้ผลสอบ รุ่งขึ้นก็ได้ไปบวช ที่วัด เสกขนาราม อ.ท่าปลา จ.อุดรธานี โดยมี พระครูบุญศิริวิศาล เจ้าคณะอำเภอท่าปลา เป็นพระอุปัชฌาย์ จากนั้นจึงได้ไปเรียน ศึกษาผู้ใหญ่ กับหลวงพ่อบรรพชา 4 (ม.3) แต่ไปเรียนเทอม 2 เราลำบากมาก เพราะหลวงพ่อก่อนเรียนก่อน จึงจบก่อนเรา ก็เหลือแต่อาตมาที่ต้องเดินด้วยเท้าเปล่าไปเรียน ไป-กลับ 12 กิโลเมตร และเดินกลางคืนทุกวัน

ลาสิกขาจากสามเณร

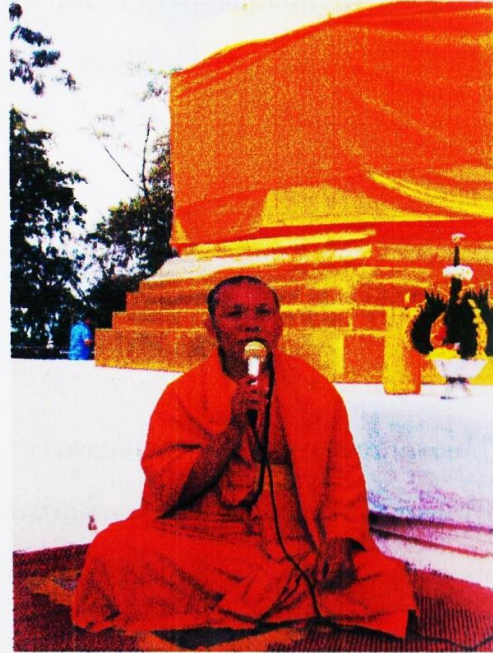
ได้บวชเป็นสามเณรอยู่ 3 ปี หลังออกพรรษา พระเณรท่านสึกไปหมด เจ้าอาวาส ก็ย้ายกลับไปอยู่กับเจ้าคณะอำเภอ ในวัดจึงเหลืออาตมารูปเดียว เป็นเณรน้อย อายุ 13 ปี เฝ้าวัดตั้งแต่ออกพรรษา จนถึงกลางเดือน 6 บางคนไปทำบุญ หรือ มาจากต่างจังหวัด จนพูดกันว่า วัดนี้มีสามเณรเป็นเจ้าอาวาส เพราะไปทำบุญที่ไรก็มีอาตมาเป็นเณรน้อยรูปเดียวรับสังฆทานจากญาติโยม พอถึงทางบ้านไม่มีคนช่วยงานบ้าน และโยมแม่ก็กำลังมีน้องคนเล็ก จึงได้ลาสิกขา ทั้งที่ใจไม่อยากสึก ชอบไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ เมื่อสึกตอนเช้า ตอนสาย โยมแม่ก็ตลอดน้องชายคนเล็ก หลังจากสึกแล้วก็ช่วยการทำงานทางบ้าน หารับจ้างทั่วไป

อุปสมบททดแทนพระคุณพ่อแม่

เมื่ออายุครบบวช วันหนึ่งโยมแม่ชวนให้บวชพระ โดยเฉพาะโยมพ่ออยากให้บวชเป็นพระให้อีกสักครั้ง เมื่อท่านชวนบวช แต่ใจยังไม่อยากบวช เริ่มเป็นวัยรุ่น เริ่มคิดสาวแล้ว ตอนนั้นก็ไปชอบสาวอยู่คนหนึ่งที่บ้านจังหวัดสุโขทัย สุดท้าย จึงตกลงบวชให้ท่าน แต่ชอบบวชเพียง 7 วัน ท่านก็บอกว่าตามใจ ดีกว่าไม่ได้บวช เมื่อเรตกลง ท่านก็จัดงานแบบกะทันหัน เงินมีอยู่เพียง 1,000 กว่าบาท เห็นโยมพ่อพูดว่าจะไปกู้ยืมเงินจากเพื่อนบ้าน ประมาณ 20,000 บาท จะจัดงานให้อย่างดี แต่อาตมาไม่ต้องการ ขอจัดบวชแบบง่าย ๆ ไปซื้อผ้าไตร

พระครูสุนทรธรรมดัดการ

ชุดหนึ่ง ที่เหลือก็ถวายพระอุปัชฌาย์ คือ โจนผมเข้าโบสถ์เลย เพราะจะบวชเพียง 7 วัน พอรุ่งเช้าโยมพ่อก็ไปเดินบอกเพื่อนบ้านว่า วันพรุ่งนี้จะมีจัดงานบวชลูกชาย จากนั้นก็เตรียมงาน เพื่อนบ้านรู้จักเอาสิ่งของต่าง ๆ มาร่วมบุญ ทราบจากโยมพ่อว่า ผ้าไตร จีวร ไม่ต้องไปซื้อ มีลูกคนหนึ่งที่คุณเคยกับโยมพ่อ บอกว่าเขาจะให้ผ้าไตรจีวร บาตร ชุดบวชทั้งหมด เพราะเขาบวชลูกชายเขา 7 วัน และฟังจะสึกออกมา เอาบริวารต่าง ๆ มาไว้ที่บ้านด้วย ลูกเขาจะยกให้

เกือบทำให้พ่อแม่หัวใจวาย

รุ่งเช้าวันที่ 7 พฤษภาคม 2529 เป็นวันเริ่มงาน แต่อาตมาไม่ได้กลับบ้าน เดินทางไปจังหวัดสุโขทัย ตั้งใจว่าจะไปรับแฟนสาว มาช่วยงาน เพราะนัดหมายไว้ว่าจะไปรับ แต่เมื่อไปรับเกิดสวนทางกัน จึงไม่เจอ ก็รีบกลับไปถึงบ้านเวลาเย็น ทั้งที่ตอนกลางวัน เพื่อนบ้าน มาร่วมบุญที่บ้านตลอดวัน แต่หาเจ้านาคไม่เจอ เล่นเอาโยมพ่อโยมแม่แทบจะหัวใจวาย เมื่อไปถึงบ้านตอนเย็นก็ โจนผมและมีพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว

วันที่ 8 พฤษภาคม 2529 จึงได้เข้าโบสถ์บวชที่ วัดน้ำสิงห์ใต้ อำเภอท่าปลา พระครูบุญศิริ วิชาล เจ้าคณะอำเภอท่าปลา เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้ฉายาว่า “ธมฺมวโร” หลังจากบวชแล้ว หลวงพ่อถามว่า จะบวชนานไหม ? จะไปอยู่กับหลวงพ่ที่วัด เสกขาราม หรือ จะอยู่ที่นี่. ได้ตอบหลวงพ่อไปว่า “ จะบวช 7 วัน และขอไปอยู่วัดที่ใกล้บ้าน เพื่อจะได้ออกบิณฑบาต ให้โยมพ่อ โยมแม่ ได้ใส่บาตรบ้าง เพราะบวชระยะสั้น ถ้าไปอยู่กับหลวงพ่ก็ไกลหลายกิโล” หลวงพ่อถามว่า “ไม่กลัวหรือ ที่วัดไม่มีพระอยู่” (คือ วัดที่บ้านตอนนั้นไม่มีพระอยู่เป็นวัดร้าง) ก็ตอบหลวงพ่อไปว่า ถ้ากลัวก็จะชวนน้อง ๆ หลาน ๆ ไปอยู่เป็นเพื่อน เพียง 7 วันเท่านั้น หลวงพ่อก็บอกว่า ตามใจ

เป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่บวชวันแรก

หลังจากบวชก็ไปทำบุญตักบาตรฉลองพระใหม่ที่วัด เพราะที่บ้านหลังเล็ก คับแคบ จึงไปจัดทำบุญฉลองพระใหม่ที่วัด เสร็จแล้วก็เก็บกวาดห้อง ทำยาสาลาฯ เพื่อจะได้อยู่จำวัด ในวัดต้องเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด เพราะที่ผ่านมาเป็นวัดร้าง เมื่ออาตมาบวช ก็อยู่เสมือนกับว่าเป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่บวชวันแรก เพราะที่วัดไม่มีพระอยู่ เป็นวัดร้าง

พระบวชใหม่แต่ไม่มีผ้าไตร จีวร จะใช้

หลังจากบวชแล้วไม่ทันได้ฉันเพล โยมพ่อมาบอกว่า ลูก ที่เขาให้ผ้าไตร จีวร บาตร มาบวชนั้นเขามาขอผ้าจีวรคืน อาตมาก็สงสัย จึงถามโยมพ่อ ท่านบอกว่า ลูก เขาให้ยืมบวชเท่านั้น ตอนนี้เขาขอคืนหมดเลย ทั้งผ้าไตร บาตร คาลปัตร ชุดบวชทุกอย่าง เพราะลูกคนนี้เขาบอกว่า จะเอาไปให้คนอื่นเข้าบวชต่อ ตอนนี้มีคนมาจอง จะมาเช่าเอาไปบวชแล้ว ใบสมัยนั้นคนยากจน เวลาจะบวชพระ มักจะไปหาเช่าผ้าขาวบวช โดยคนที่พอจะหาเงินซื้อผ้าไตรบวชลูก เมื่อบวช 7 วัน สึกแล้วเขาจะเอาผ้าไตร บาตร ไปไว้ที่บ้าน เพื่อจะได้ให้คนอื่น

ที่จะบวชลูก มาซื้อต่อ หรือเช่าไปบวช ค่าเช่าประมาณ 200 – 250 บาท ครั้งนี้เช่นกัน อาตมาบอกโยมพ่อไปว่า รอให้ครบ 7 วันก่อนได้ไหม ? สึกแล้วก็จะทำความสะอาดแล้วเอาไปคืน โยมพ่อบอกว่า คุยกับเขาแล้ว เขาไม่ยอม ใช้ไปหลายวันเกรงว่าผ้ามันจะเก่า อาตมาจึงถามโยมพ่อว่า ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องซื้อผ้าใหม่ ถามโยมพ่อว่าจัดงานบวชหลังจากเพื่อนบ้านมาร่วมบุญแล้วเงินเหลือบ้างไหม ? โยมพ่อบอกว่า ไปจ่ายค่าสิ่งของ อาหาร ที่เอาจากร้านค้าเขามา จ่ายครบแล้ว ไม่มีติดค้างที่ไหน ตอนนี้มีเงินเหลืออยู่ 15 บาท ถึงตอนนี้คิดอะไรไม่ออก จะซื้อจีวรใหม่ ก็ไม่มีเงิน จะไปขอผ้าไตร จากหลวงพ่อบุญญา หรือ พระคู่สวด ก็กระไรอยู่ เพราะบวชยังไม่ทันข้ามวัน ไม่มีผ้าจีวรจะใส่ วันนั้นยอมรับว่าน้อยใจในโชคชะตา ชีวิต ความยากจนตนเองอย่างมาก แต่ก็ต้องคืนผ้าไตร จีวร บาตร ตาลปัตร ชุดบวชทั้งหมด ให้โยมพ่อ เอาไปคืนให้เขา ถ้าในวัดมีพระอยู่ ก็พอจะขอจากพระได้ แต่ที่วัดเป็นวัดร้างไม่มีพระอยู่ สุดท้ายจึงไปเก็บเอาผ้า สบง จีวร เก่า ๆ ที่เขาห่อหมอน มัดแขวน ไว้กับซื่อ เก็บ เอามาซัก ทำความสะอาด ตอนบ่ายวันนั้น ส่วนบาตร ก็เอาบาตรเก่าที่เป็นสนิมขึ้นเต้ม ที่หิ้งไว้ท้ายศาลา ๔ เอามาขัดเอาสนิมออก เวลาขัดไม่ออก ก็ก่อกองไฟ เอาบาตรเผา ให้แดง ๆ แล้วโยมใส่น้ำ และเอามาขัดด้วยกาบมะพร้าว เพื่อเอาสนิมออก ทำอยู่หลาย ๆ เที้ยว จากนั้นเอาใบไม้ คือ ใบขี้เหล็ก รมควัน เพื่อให้ดำ (สมัยเป็นสามเณรทำอย่างนี้ทุก ๆ วันพระ ไม่อย่างนั้นในบาตรจะมีแต่สนิม) ตอนเย็นก็ไหว้พระนั่งสมาธิ แต่จิตไม่สงบ เพราะคิดแต่ว่าไม่มีผ้าจีวรจะใส่ จะบวชเพียง 7 วัน แล้วถ้าบวชไปนาน ๆ จะขนาดไหน ? ตอนเช้าก็ครองผ้าจีวรผืนเก่า ๆ จนออกสีกัด ขาว และบาตร เป็นสนิม ไปบิณฑบาต กลับมาถึงวัดก็คิดแต่เรื่องนี้ทั้งวัน กระทั่งผ่านไป 7 วัน ครบกำหนดที่จะสึกแล้ว แต่ได้ตัดสินใจว่าจะยังไม่สึก ขอยู่วไปเรื่อย ๆ ผ้าไตรใครถวายก็จะใส่ ไม่มีใครถวาย ก็จะใส่ผ้าเก่า ๆ ขาด ๆ หรือ ขอม

(ก่อนออกธุดงค์ จะนำพระสงฆ์ที่ร่วมธรรมยาตรา ไปลงนามถวายพระพร ที่ ร.พ.ศิริราช)

แก้ผ้า โดยจะไม่ขอซื้อใส่เองเด็ดขาด และถ้าบุญ บารมี พอที่จะอยู่ในร่มผ้าเหลือง ก็จะอยู่ไปเรื่อย ๆ จึงเป็นเหตุ เป็นผล อยู่มาถึงปัจจุบันนี้ 26 พรรษาแล้ว ยังไม่เคยซื้อผ้าไตร จีวร เอามาใช้เอง แต่ถ้าถามปัจจุบันนี้ว่า ยังน้อยใจอยู่ไหม ? ก็ขอตอบว่า ไม่น้อยใจ แต่กลับขอบพระคุณ คุณลุงเจ้าของผ้าไตร ถ้าไม่มีเหตุการณ์นั้น เราก็คงจะสึกไปนานแล้ว ไม่ได้บวชอยู่มาถึงปัจจุบัน และที่สำคัญมีโอกาสได้ศึกษาธรรมขั้นสูงได้ถึงระดับนี้ อาตมาไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ ก็จะอธิษฐานให้คุณลุง เป็นประจำ เพราะเขามีส่วนให้เราได้มีโอกาสได้ศึกษาธรรมะ มาจนถึงปัจจุบันนี้ จากเดิมจะบวช 7 วัน แต่อยู่มาได้ 26 พรรษาแล้ว

ครบวันสี่แล้วหลวงพ่อก็เรียกไปพบ

หลังจากบวชได้ 9 วัน หลวงพ่ออุปัชฌาย์เห็นว่าอาตมายังไม่ไปสึก เพราะบอกท่านว่าจะบวช 7 วัน ท่านก็ให้สามเณรมาตามให้ไปพบ ก็เดินด้วยเท้าเปล่าไปประมาณ 3 ก.ม. ไปถึงหลวงพ่อก็เล่านิทานธรรมะให้ฟัง ประวัติพระพุทธเจ้า ขี้อระเบียบวินัย เวลาฉันเพล ฉันไปก็เล่าไป ตอนบ่ายอาตมาก็ บิบ นวด ให้ท่าน ๆ ก็เล่านิทาน ซ้ำเก่า ซ้ำใหม่ บางเรื่องหลายเที่ยวจนเราจำได้ พอเย็นแล้วท่านก็บอกให้กลับวัด สั่งว่า พรุ่งนี้ฉันข้าวแล้วให้มาหาหลวงพ่อก่อนเช้าบิณฑบาตแล้ว ก็ไม่ได้ฉัน เพราะตั้งใจฉันมือเดียว จึงเอาอาหารใส่บาตร ใส่ยามไปหาหลวงพ่อก่อน ตอนเพลพร้อมกันหลวงพ่อกับฉันไป ถึงก็ บิบ นวด ระหว่างนั้นท่านก็เล่านิทานธรรมะต่าง ๆ ตลอดวัน ตอนเย็นก็กลับวัด กระทั่งผ่านไป 4 วัน หลวงพ่อสงสัย จึงถามว่า “พระมีจีวร สบง ใช้กี่ตัว” ก็ตอบท่านว่า “มีชุดเก่า ๆ ชุด ๆ นี้ชุดเดียวครับ” หลวงพ่อก็ถามว่า “แล้วชุดที่ใส่บวชวันนั้นเห็นไหม ๆ ไปไหนเสียละ” ก็จึงได้เล่าให้ท่านฟังว่าเจ้าของเดิมเขามาขอเอาคืนไปหมดแล้ว จากนั้นหลวงพ่อก็ก็นอนไปเปิดตู้เอาผ้าจีวรใหม่ มาให้ 1 ชุด ดีใจมากที่ได้ผ้าจีวรใหม่ ไปหาท่านติดต่อกันประมาณ 7 วัน พอวันที่ 8 หลวงพ่อบอกไม่ต้องมาวันพรุ่งนี้ หลวงพ่อจะไปประชุมที่จังหวัด จากนั้นอาตมาก็เลยไม่ได้ไปหาหลวงพ่อกันอีก

ผ่านไปหลายวัน มีเด็กในหมู่บ้าน ญาติเขาอยากให้มีบวชอยู่กับอาตมา คนที่พามา ก็ไม่มีเงิน ขอให้อาตมาหาผ้าไตร จีวร บวชให้เด็ก เป็นสามเณร อาตมาก็ไม่มีเงินจะซื้อผ้าจีวรชุดท้าย เอาผ้าจีวร ที่ได้จากหลวงพ่อบุญญาญ์ เอามาให้เด็กคนนั้นบวช อาตมาต้องกลับไปเอาจีวรเก่า ชุดเดิม มาใส่อีกครั้ง

วันที่ 12 สิงหาคม 2529 มีคนในหมู่บ้าน ไปทำงานในกรุงเทพฯ เขาได้กลับไปทำบุญให้แม่เขาที่บ้านในโอกาสวันแม่แห่งชาติ และมีเพื่อน ๆ ที่ทำงานไปด้วยกัน ถือโอกาสเดินทางมาเที่ยว และได้พากันไปทำบุญที่วัด ถวายสังฆทาน เขาพูดกันในกลุ่มของเขา ว่า พระรูปนี้คง

จะเป็นพระปฏิบัติเคร่ง ใสผ้าเก่า ๆ ปอน ๆ เขาก็ถามว่า ปฏิบัติสายไหน ? ก็ตอบเขาไปว่า ไม่ได้เคร่งครัดอะไร แต่เพราะไม่มีผ้าจีวรจะใส่ ก็ได้เล่าเรื่องราวที่ หลง เขาเอาผ้าไตรคืนให้ฟัง ก็คิดว่าคงจะมีคนในกลุ่มที่มาทำบุญนำไปเล่าสู่กันฟังต่อ ๆ ไป

ต่อมาวันหนึ่ง ได้รับพัสดุไปรษณีย์ ส่งมาจาก อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เปิดดูมีผ้าไตรจีวร 10 ชุด ผู้ส่งมาให้คือ คุณยาย ประพันธ์ สาธิตเสน อยู่ที่เกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย ในจดหมายเขียนแนบมาว่า ทราบว่าท่านไม่มีผ้าจีวรจะใส่ โยมจึงจัดซื้อมาถวาย วันนั้นดีใจมากที่ได้ผ้าไตร จีวร ใหม่ใส่ อาตมาทำบุญทำทาน ปฏิบัติธรรม ก็จะอธิษฐานให้โยมยาย มีความสุข มีสุขภาพแข็งแรง เพราะเสมือนเป็นญาติคนหนึ่ง

ได้รู้จักกับหนังสือ นิตยสารโลกทิพย์ เป็นครั้งแรก

พรรษาแรกที่บวชก็ได้เพื่อน ๆ บวชพระอยู่ด้วย 3 รูป สามเณร 3 รูป พอออกพรรษาเขาก็สึกกันไปหมดเหลือสามเณรอยู่ด้วย 1 รูป ตอนที่อาตมาบวชใหม่ ๆ ไม่ได้ทำอะไรมาก หนังสือธรรมะในวัดก็ไม่มี มีหนังสือเจ็ดตำนาน 1 เล่ม เปลี่ยนกันเอามาท่อง ส่วนอาตมากับสามเณร จะใช้วิธีจด และเอามาท่อง นอกนั้นก็ไม่มีแต่หนังสือการ์ตูน หนังสือดารา โดยเฉพาะหนังสือบางกอกมีมาก จึงเอามาอ่านเล่น ๆ กระทั่งวันที่ 3 หลังจากบวช โยมทยก มาเห็นอ่านแต่หนังสือดารา ขวัญเรือน บางกอก โยมจึงบอกว่าบวชเป็นพระแล้วไปอ่านหนังสือดารา ไม่ได้เรื่องหรอก โยมทยกจึงกลับไปที่บ้านเอาหนังสือ **โลกทิพย์** มาให้อ่านประมาณ 10 เล่ม บอกว่า อ่านให้หมดก็แล้วกัน ถ้าหมดแล้วบอกพ่อจะเอามาให้ใหม่ ที่บ้านมีหลายชื่ออ่านประจำทุกเดือนตั้งแต่ปี 2525 มาแล้ว เล่มแรกที่อาตมาได้จับหนังสือโลกทิพย์มาอ่านเป็นประจำทุกวัน หลวงพ่อนิยาม จังหวัดสุพรรณบุรี ชอบใจในปฏิปทาของท่านที่ไปขอเรียนหนังสือ แต่พระอาจารย์ ของท่านไม่รับ หลวงพ่อนิยาม บอกว่าถ้าท่านอาจารย์ ไม่รับผมเป็นลูกศิษย์ ผมจะก้มกราบอยู่ที่นี้ จะไม่ไปไหน ว่าแล้วท่านก็กราบหมอบลงกับพื้นอยู่นาน

กระทั่งอาจารย์จึงยอมรับท่านเป็นศิษย์ อาตมาจึงคิดในใจตั้งแต่นั้นว่า ลูกขอกราบหลวงพ่อบุญ และนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะศึกษาธรรมะ เป็นพระสาขปฏิบัติให้ได้ จึงอ่านหนังสือโลกทิพย์ ทั้ง 10 เล่ม ที่โยมท่ายกเอามาให้ และอ่านจบถึง 2 รอบ จากนั้นโยมก็เอามาให้อ่าน จึงศึกษาแนวการปฏิบัติของพระป่า จากหนังสือโลกทิพย์ กระทั่งต่อมา ทราบว่าทาง โลกทิพย์ มีความประสงค์จะแจกหนังสือโลกทิพย์ เก่า ๆ จึงได้ไปขอมาได้ตั้งแต่เล่มแรก ๆ ที่ออกวางจำหน่าย อ่านทุกเล่ม บางเล่มอ่านหลายเที่ยว

เริ่มเสาะแสวงหาครูบาอาจารย์

เนื่องจากอาตมาบวชใหม่ยังไม่มีครูบาอาจารย์สั่งสอน บวชวันแรกก็เป็นเจ้ากาอาวาส ตั้งแต่วันแรก หลังออกพรรษาทราบข่าววัดไหนดาจัด ปฏิบัติธรรมรุกขมูล ก็จะไปฝึกกับเขา แต่ใจอยากไปธุดงค์ จะออกเองก็ไม่ได้ หลวงพ่อพระอุปัชฌาย์ ห้ามไว้ไม่ให้ไป ถ้าจะไปต้องขอติดตามพระเก่าไปก่อน หรืออย่างน้อยต้องบวชให้ได้ 5 พรรษาก่อนจึงจะไปธุดงค์เองได้ วันหนึ่งเข้าไปทำธุระในจังหวัด เห็นพระรูปหนึ่ง เดินบิณฑบาต เรียบร้อยดี สงบเสงี่ยม ก็ยื่นสังเกตท่านอยู่ห่าง ๆ ท่านรับบาตร ประมาณ 4 เจ้าภาพแล้วก็กลับตรงไปที่ต้นไม้ ห่างจากถนนเล็กน้อยใกล้ทางรถไฟ ท่านเข้าไปเอา ถาด ยาม ของท่านที่วางไว้ จากนั้นเดินไปตามรางรถไฟไปเรื่อย ๆ จึงรู้ทันทีว่าเป็นพระธุดงค์ เกิดศรัทธาใจว่าได้เจอพระธุดงค์แล้ว จะขอตามพระรูปนี้ไป พระธุดงค์รูปนั้น เดินไปได้ประมาณ 1 กิโลเมตร พ้นตลาด หมู่บ้าน ก็ไปนั่งจันทราหารกลางแจ้ง เพราะเป็นฤดูหนาว จึงเดินเข้าไปหา ขณะที่ท่านกำลังฉันอาหารอยู่ ก็เข้าไปยกมือไหว้ ถามท่านว่า พระอาจารย์อยู่ที่วัดไหนครับ ? ท่านก็ไม่ตอบ ถามว่า “จะไปไหนครับ” ? ท่านก็ไม่ตอบ ถามหลายอย่าง ท่านก็ไม่ตอบ นึกในใจ “กูเตะดีไหมวะ พระองค์นี้ถามอะไรก็ไม่ตอบ หยิ่งอะไรนักหนา” อาตมาก็กำลังจะเดินจากไป พระรูปนั้นก็พูดขึ้นว่า “เวลานี้ฉันอาหาร ผมจะไม่พูด” ก็เลยยกมือขอโทษท่าน และท่านก็ไม่ฉันอาหารต่อเลย สงสัย

ไม่ทันอ้อม ก็ได้ถามการปฏิบัติธรรมของท่าน นับว่าเป็นพระปฏิบัติดี มีความรู้รูปหนึ่ง จึงขอติดตามท่านไปธุดงค์ แต่ท่านไม่ให้ไปด้วย ท่านบอกว่า ผมชอบไปรูปเดียว ยังไม่อยากจะภาระ สุดท้ายท่านก็ไม่ให้ติดตาม

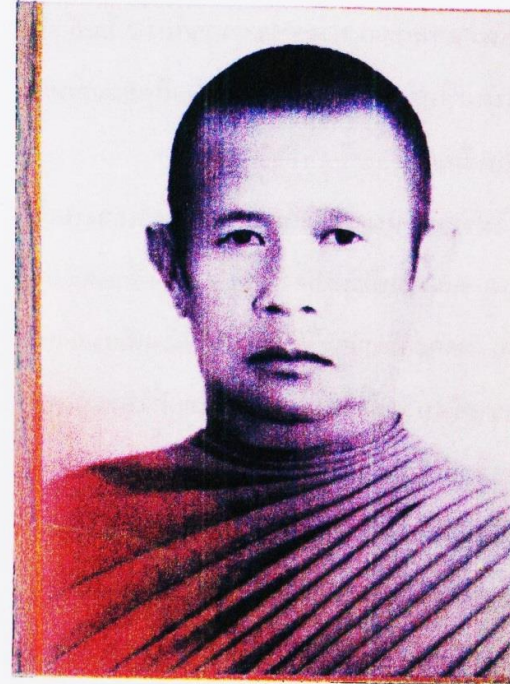
ได้ออกธุดงค์เป็นครั้งแรก

พรรษาที่ 2 หลังจากออกพรรษาแล้ว มีพระเพื่อนกันมาเล่าให้ฟังว่า จะมีงานปฏิบัติธรรมถวายเป็นพระราชกุศลฯ ที่พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม หลวงพ่อเจ้าคณะอำเภอจะส่งท่านไป เพื่อนจึงมาชวน อาตมาตอบทันทีว่า ไปครับ จึงชวนสามเณรไปด้วยตอนนั้นกลดก็ไม่มีใช้ ได้บาตรใบเดียวก็ไปเลย ไปถึง พุทธมณฑล เริ่มงานวันที่ 4 ธันวาคม มีพระมากมาย คือมากที่เห็นพระมาก ๆ และตรงกับวันเกิดของอาตมา พอดี(อาตมาเกิดวันที่ 4 ธันวาคม) จึงจัดทำบุญวันเกิดกับพระจำนวนมาก เสร็จงานวันที่ 7 ธันวาคม ก็ได้รับใบประกาศ งานปริวาส และงานเดินธุดงค์ ดัดสันใจทันทีที่จะไปร่วมงานเดินธุดงค์ 5 ธันวาคมหาราช เขามีรถมารับไปพักที่ เขต บางเขน 2 คืน วันที่ 2 นั้น สมเด็จพระพุทธอาจารย์ (อาส อาสภมหาเถระ) วัดมหาธาตุ กรุงเทพฯ มาเป็นประธานเปิดงาน ท่านสอนแนวการปฏิบัติถูกใจมาก แต่ไม่มีโอกาสถามปัญหาที่สงสัย เพราะพระมีจำนวนมาก รุ่งขึ้นก็ขึ้นรถไฟไปลงที่จังหวัดเชียงใหม่ เขาให้เดินจากสถานีรถไฟไปที่วัด ตโปธาราม (วัดป่าเปิง) กว่าจะเดินไปถึงก็เย็น เริ่มทำวัตรเย็น ตอนนั้นเห็นพระขึ้นรถขึ้น มีพระแก่ ๆ นั่งมารูปหนึ่งมาร่วมทำวัตร นึกชมท่านในใจว่า สุขภาพไม่แข็งแรง ก็ยังให้ลูกศิษย์ ขึ้นมาไว้พระ หลังทำวัตรเย็นเสร็จ พระที่นั่งในรถขึ้น ก็เทศน์ให้โอวาท ปรากฏว่า เป็นพระองค์เดิมเมื่อวาน ที่สอนธรรมะที่กรุงเทพฯ คือ สมเด็จพระพุทธอาจารย์ (อาส) ท่านสอนวิธีนั่งสมาธิ ถูกใจ ถูกจริต ของเรา เพราะท่านสอนเหมือนหลวงพ่อบุญครูบุญศิริวิศาล พระอุปัชฌาย์ของอาตมา นึกในใจว่า สมเด็จฯ ท่านคงจะเรียนมาจากสำนักเดียวกับอุปัชฌาย์ของเรา เพราะอายุ น่าจะ รุ่นราวคราวเดียวกัน แต่ความจริง สมเด็จฯ

ท่านเป็นผู้ริเริ่มการสอนแนวนี้ คือ ฟองหนอ — ขุบหนอ ในเมืองไทย อุปัชฌาย์ของอาตมาต่างหากเป็นลูกศิษย์ท่าน

พอรุ่งเช้า หลวงพ่อสมเด็จฯ ก็มานำทำวัตรสวดมนต์เอง หลังจากฉันเสร็จแล้ว หลวงพ่อสมเด็จฯ ก็เทศน์อีกครั้ง พร้อมกับให้โอวาท ให้กำลังใจพระที่มาเดินธุดงค์ฯ ซึ่งมี 840 กว่ารูป และเป็นรุ่นแรกที่มีการจัดเดินธุดงค์ถวายเป็นพระราชกุศล พอเทศน์จบ ท่านบอกว่าสุขภาพไม่แข็งแรง ให้โอวาทเปิดงานที่กรุงเทพฯ แล้ว แต่ก็เป็นห่วงพวกเรา จึงได้ตามมาที่นี่ วันนี้หลวงปู่คงจะกลับกรุงเทพฯ สุขภาพไม่แข็งแรง หมอนัดตรวจร่างกาย หลังจากอาตมาฉันเสร็จ หมู่นะก็ออกเดินทาง วันแรกที่เดินประมาณ 28 กิโลเมตร คือ เดินออกจากวัดป่าเป้ง ไปพักที่วัดพระธาตุคอกสะแกเกิด อาตมาเดินไปถึงเวลาประมาณ 1 ทุ่ม ก็ได้เวลาทำวัตรสวดมนต์ปรากฏว่า หลวงปู่สมเด็จฯ มานำทำวัตรเย็น และสอนกรรมฐาน วิธีเจริญภาวนา อีกครั้ง วันนี้แม้จะเดินวันแรกเหนื่อยมาก แต่ได้ฟังธรรมจากท่านแล้ว จิตใจสงบดีมาก ตอนท้ายเทศน์ท่านบอกว่า หลวงปู่จัดงานระดมธรรม ในเดือนพฤษภาคมของทุกปี คืองาน กองการวิปัสสนาธุระ เพราะเดือนนั้นเป็นเดือนเกิด พ่อ ของเรา คือพระพุทธเจ้า ท่านประสูติ ตรัสรู้ ประนิพพาน ในเดือน 6 หลวงปู่จะนำพาพระเถระปฏิบัติธรรม ไปตามจังหวัดต่าง ๆ เป็นเวลา 1 เดือน แต่เรามีพ่ออยู่ 2 คน คือ พ่อทางธรรม และพ่อทางโลก พ่อทางธรรมคือพระพุทธเจ้า พ่อทางโลก คือ พระเจ้าแผ่นดิน เดือนธันวาคม เป็นเดือนเกิดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรามาทำกันอย่างนี้ดีมาก หลวงปู่จัดเดือนพฤษภาคม มา 30 กว่าปีแล้ว อุปมาก็เหมือนเป็นพ่อแม่ งานนี้เริ่มต้นใหม่ ก็เหมือนกับเป็นงานของ ลูก ถ้าพ่อแม่ตาย ก็ขอให้ลูกทำกิจกรรมแทนพ่อแม่ (อุปมาเหมือนกับว่า งานธุดงค์เดือน พฤษภาคมหยุดดำเนินการ งานเดือน ธันวาคม ก็ขอให้พยายามทำต่อไป) และหลวงปู่อยากได้พระ 3 องค์ มาอยู่ด้วย ใครจะสมัครเตรียมนะ พระองค์ที่ 1 คือ พระปริยัติ 2. พระปฏิบัติ 3. พระ

ปฏิบัติ องค์แรกพอจะหาได้ เปิดเรียน สอนที่มหาจุฬา จนถึง ปริญญาตรี โท เอก พระปฏิบัติ ก็พอมักมาศึกษาอบรมกัน อย่างครั้งนี้ก็มากัน 800 กว่ารูป แต่พระปฏิบัติ ยังหาน้อย ใครจะเป็นพระปฏิบัติ ของหลวงปู่ ก็เร่งปฏิบัติธรรมเข้านะ ท่านใดได้ผลจากการปฏิบัติธรรม นั้นแหละเป็นพระปฏิบัติของหลวงปู่

(พระครูบุญศิริวิศาล พระอุปัชฌาย์)

ปฏิญาณตนขอบวชตลอดชีวิต

หลังจากหลวงปู่สมเด็จฯ เทศน์จบ หลวงพ่อทอง วัดพระธาตุศรีจอมทอง จ.เชียงใหม่ ท่านได้สรุปและเล่าว่า เคยบวชเป็นสามเณรอยู่กับหลวงพ่อสมเด็จฯ ท่านส่งไปเรียนอักษรธรรม ที่ประเทศพม่า ค่อมปี 2514 ได้ไปร่วมอบรมงานกองการวิปัสสนาธุระ มีพระเถระญาติโยมมาปฏิบัติธรรม 1,000 กว่ารูป หลวงพ่อสมเด็จฯ ประกาศจะขอรับสมัครพระใจสิงห์ คือ เป็นลูกเป็นหลานของท่าน ที่พร้อมจะปฏิญาณตนบวชตลอดชีวิต

ปีนั้นหลวงพ่อทอง ได้ร่วมสมัครทันที จากนั้นหลวงปู่สมเด็จฯ ไม่ได้ประกาศรับสมัครอีกเลย ดังนั้น วันนี้ หลวงพ่อ สมเด็จพุฒาจารย์ (อาส อาสภะมหาเถระ) ขอรับสมัครพระใจสิงห์ พระธุดงค์ใจสิงห์ ที่ตั้งใจว่าจะ บวชตลอดชีวิต ใครที่คิดว่ามั่นใจ และสมัคร ให้มารับวัดดวงคัลจากหลวงพ่อสมเด็จฯ ในวันนั้นมีพระสมัคร 16 รูป ล้วนแต่อายุ เกิน 60 ปี แล้วทั้งนี้ มีอายุน้อยเพียงอาตมารูปเดียว เข้าไปรับวัดดวงคัลเป็นรูปสุดท้าย หลวงพ่อทอง

ถามว่า “เธอก็จะสมัครหรือ” ก็ตอบท่านว่า สมัครครับ ท่านถามอีกว่า “มันไหนะ” ก็ตอบว่า 100 % จึงได้เข้าไปปรับตัวจนกลายเป็นรูปสุดท้าย สาเหตุที่หลวงพ่อกอง ท่านถาม คงจะเห็นว่ายังเด็ก และคิดว่า อาตมาเป็นสามเณร เพราะตัวอาตมาเล็กมาก หลายๆ คนก็ทักเป็นสามเณรหลายครั้ง ตอนนั้นอาตมาน้ำหนักเพียง 32 ก.ม. และคิดในใจตลอดว่า หลวงปู่สมเด็จฯ รูปนี้ น่าจะเป็นที่พึ่งทางธรรมให้กันมาได้ เพราะพยายามหาครูบาอาจารย์มา 2 ปีแล้ว จึงเคารพนับถือท่านเป็นครูบาอาจารย์ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา จากนั้นก็เริ่มต้นฝึกหัดอย่างเข้มแข็ง และออกธุดงค์ ในเดือนธันวาคม ถึงเดือน มีนาคม ทุกปีจนถึงปัจจุบันนี้

เสร็จจากงานธุดงค์ครั้งแรกแล้ว ก็อยากจะไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพ หลวงพ่อวัดพระพุทธรูปตากผ้า จ.ลำพูน แต่ไม่มีเงินค่ารถ ตอนนั้นมีเงินติดตัวอยู่ 6 สตึง จึงตัดสินใจเดินไปให้ทันงาน และมีโอกาสช่วยจนเสร็จงาน พอจะกลับวัด ก็ไม่มีค่ารถ มีเงินเพียง 6 สตึงเท่าเดิม คิดว่าจะเดินกลับ พอคืนบุญช่วย มีพระจากจังหวัดอ่างทอง เห็นเดินอยู่ที่ริมถนนหน้าวัด สอบถามจะไปไหน ก็ตอบท่านว่าจะไปอุตรดิตถ์ ท่านก็บอกว่า “ผมขอทำบุญนะ นิมนต์ขึ้นรถ ผมจะจ่ายค่ารถให้” จึงได้ขึ้นรถทัวร์ไปถึงวัดได้ แต่นึกน้อยใจตัวเองว่าระยะนี้ไปไหนลำบากมาก เพราะไม่มีเงินค่ารถ 3 เดือนผ่านมาแล้ว มีเงินติดตัวเพียง 6 สตึง เมื่อพักที่วัดได้ 1 คืน ตัดสินใจจะออกจากวัดไปอีก 6 เดือน เดินไปเรื่อย ๆ เข้าก็บิณฑบาต ได้บ้าง อดบ้าง ร่วมงาน **ธุดงค์ธรรมะ กับหลวงพ่โลกทิพย์**

ตอนนั้นคิดถึงแต่คำสอนหลวงปู่สมเด็จฯ ว่า “จะปฏิบัติให้ได้ดี ได้เร็ว ต้องเรียน มีครูบาอาจารย์สอน ถ้าทำเองก็ได้ แต่อาจจะช้าอย่างพระพุทธเจ้า” จึงคิดว่าออกวัดไปครั้งนี้ขอให้ได้พบครูบาอาจารย์สอนธรรม พอได้อ่านในหนังสือโลกทิพย์ จะจัดงาน **ธุดงค์ธรรมะ** นิมนต์พระสงฆ์ร่วมงานจาริกธุดงค์ไปตามสถานที่ต่าง ๆ อาตมาคิดว่า น่าจะเหมือนกับที่เราไปธุดงค์ จ.เชียงใหม่ จ.เชียงราย จึงรีบเดินทางลงมาที่สำนักงานโลกทิพย์ทันที แต่เงินมีติดตัว

เพียง 6 สตึง ก็เดินด้วยเท้าจากอุตรดิตถ์ ลงมา พอเดินไปได้ระยะหนึ่งก็มีรถจอดให้ขึ้น ถามว่าจะไปไหน ก็บอกเขา โยมก็สรวลหา ไปส่งที่สถานีรถไฟ และซื้อตั๋วรถไฟให้ จึงได้ลงมาถึงตอนเช้า วันที่คณะธุดงค์กำลังจะออกจากสำนักงานโลกทิพย์ มีหลวงพ่อเพ็ง วัดเทิง (เสาหิน) จ.เชียงราย เป็นผู้นำ จึงไปเริ่มต้นที่ จังหวัดระยอง วันนั้นมีไปกันประมาณ 6 รูป ไปพักที่สวน หลังบ้านโยมแม่ของหลวงพ่โลกทิพย์ พักอยู่ประมาณ 7 วัน ญาติโยมมาทำบุญกันดี หลวงพ่อเพ็ง ก็สอนธรรมะ ทุกวัน ต่อมาวันหนึ่งมีผู้หญิง อายุมากแล้ว มาสนทนารธรรมกับอาตมา มารู้ภายหลังว่า เป็นโยมแม่ของ คุณคณะอง (หลวงพ่โลกทิพย์) โยมถามว่า “พระบวชนานหรือยัง” ก็ตอบว่า “ฟังจะบวชใหม่” โยมถามว่า ปฏิบัติสายไหน ? อาตมาก็ตอบว่า “ไม่รู้ว่าจะสายอะไร ยังไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติ โยมแม่ท่านก็บอกว่า หลักความสามัคคี ดีที่สุด ? อาตมาไม่เคยได้ยินวิธีนี้ เคยรู้แต่สาย พุทโธ, สัมมาอะระหัง, พงพณอ ยุกพณอ, แต่หลักความสามัคคี ยังไม่เคยได้ฟัง โยมแม่บอกว่า กาย วาจา ใจ เหมือนกับคน 3 กลุ่ม ถ้าทะเลาะกัน ก็วุ่นวาย แต่ถ้าสามัคคีกัน งานก็สำเร็จ อาตมาฟังจะเข้าใจวิธีการปฏิบัติ วันนี้นั่นเอง ว่าเวลานั่งสมาธิ ต้องให้ กาย วาจา ใจ รวมกันให้เป็นหนึ่ง คือ สามัคคีกัน ทำให้เป็นอันเดียวกัน

การไปธุดงค์ครั้งนั้น ไม่ตรงกับความเข้าใจ และที่อาตมาตั้งใจไว้ เพราะ คิดว่าหลวงพ่จะพาเดินไปเรื่อย ๆ แห่งละ 1 วัน เหมือนอย่างที่อาตมาไปธุดงค์สาย เชียงใหม่ - เชียงราย เมื่อเดือนธันวาคม 2530 แต่ครั้งนี้ พักอยู่ที่เดียว คือสวนโยมแม่ของหลวงพ่โลกทิพย์ จุกเดียว 7 วัน ก็หยุด และได้กลับเข้ากรุงเทพฯ

ธุดงค์สู่สวนโมกขพลาราม

เมื่อกลับถึงสำนักงานโลกทิพย์แล้ว ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนต่อ พอได้จับหนังสือ คู่มือมนุษย์ ที่วางอยู่สำนักงาน อ่านดู และชอบใจมาก เหมือนกับแผนที่ ใช้ในการเดินทาง แต่ส่วนใหญ่อ่านแล้วไม่เข้าใจในคำสอนท่าน จึงตัดสินใจที่จะไปสวนโมกขพลาราม จึงขึ้นรถเมล์ไป

สายได้ เพื่อไปตามเส้นทางที่จะไปจังหวัดสุราษฎร์ธานี จากนั้นก็เดินไป บางช่วงเจอคนใจดี ก็จอดรถให้ขึ้น ก็ย่นระยะทางได้ ครึ่งละ 10 - 20 กิโลเมตร และเดินไปเรื่อย ๆ พักวัดบ้าง พักศาลาพักผ่อนบ้าง แต่ลำบากมาก กลางคืนยุ่งกัก เพราะยังไม่มีกลดใช้กับเขา ในตัวอาตมามีเพียง จีวร ผ้าสังฆาฏิ สบง และบาตร เท่านั้น อยากได้ กลด ตั้งแต่ไปรู้จักเชียงใหม่ แต่ไม่มีเงินซื้อ เวลาเดินทางไปตอนบ่ายจะพักจำวัด ตามร่มไม้ ห่าง ๆ ถนน พอเย็นก็เดินไป เจอวัดไหนก็ขอสร่งน้ำแล้วก็เดินต่ออีกจนถึงเกือบสว่าง ก็พักไหว้พระ และออกบิณฑบาต เพราะกลางคืนพักไม่ได้ ยุ่งกัก ลำบากมาก

หลวงตา วัดไถ่ก้งวอล ถวายกลดเก่าให้

กระทั่งเดินไปจนถึงวัดไถ่ก้งวอล อ.หัวหิน จ.ประจวบฯ ได้ไปขอพักที่วัด หลวงตาแก่ ๆ รูปหนึ่งท่านเห็นว่ายังไม่มียกลดใช้ ท่านได้นำกลดมาถวาย แม้จะเก่า ก็พอใช้ได้ ขอมรับว่า ดีใจมาก นับตั้งแต่วันนั้นมา เบาทใจมาก นั่งสมาธิตอนกลางคืนได้ ยุ่งไม่รบกวน กันแดนกันฝน ได้ เห็นคุณค่าของกลดมาก ถ้าญาติโยมท่านใดอยากจะสร้างกุฏิถวายพระ แต่ทุนยังมีไม่เพียงพอ อาตมาคิดว่า การถวายกลด ธุดงค์ จะมีค่า มากกว่าถวายกุฏิ เพราะกลด นี่เป็นกุฏิเคลื่อนที่ ไปกับพระธุดงค์ อย่างดี ท่านสวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้าภาพทุกวัน

ถามเส้นทาง ชาวบ้าน และพระ ตามวัดต่าง ๆ ที่เข้าไปขอสร่งน้ำ ส่วนใหญ่พระจะบอกว่า ท่านอย่าแบกกลดเข้าไปหาหลวงพ่อกุญชรทาส ท่านจะค่าเอา เจอกันมาเกือบทุกราย ท่านไม่ชอบพระธุดงค์ ท่านบอกว่าจะไปเดินธุดงค์ทำไม การปฏิบัติธรรม ที่ไหนก็ได้ เหมือนเกลือกินที่ไหนก็เต็ม การปฏิบัติ ต้องทำเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องไปเดิน ถ้าแบกกลดเข้าไป รับรองจะต้องโดนด่ากลับออกมา ผมเจอมาแล้ว แต่อาตมานึกในใจ ค่าก็ขอม ตั้งใจไปเรียนแล้ว ขณะนั้นนึกถึงหลวงพ่อนิคม ที่กล่าวถึงข้างต้นมาทันที จึงบอกกับตัวเองว่า อยากได้ความรู้จากหลวงพ่อกุญชรทาส ต้องเอาอย่างหลวงพ่อนิคม จ.สุพรรณบุรี

พบหลวงพ่อกุญชรทาส และอยู่ศึกษาธรรมะที่สวนโมกข์ฯ

กระทั่งสิ่งที่ตั้งใจก็บรรลุเป้าหมาย คือ เดินไปจนถึง สวนโมกข์ฯ ในเวลาเย็น ไปถึงเห็นหลวงพ่อกำลังเอาข้าวจากในบาตร โยมให้ไก่ กินที่หน้ากุฏิ บางตัวก็บินไปเกาะที่ขา แย่งจิกข้าวในบาตร บางตัวก็บินไปเกาะที่บ่า ทำให้หายสงสัย ตอนเวลาฟังเทศธรรมะที่ท่านบรรยายทำไมมีเสียง นก เสียงไก่ขัน ไก่ร้อง นึกว่าเป็นแบล็กกราว ที่ท่านเปิดใส่ขณะบรรยายธรรม แต่มาเห็นแล้วจึงหายสงสัย และเพราะความมีเมตตาของท่าน ศรัทธาจึงไม่กลัว เมื่อไปถึงนั่งห่างท่านเล็กน้อย ก็วาง ข่าม กลด และ เข้าไปกราบท่านๆ ถามด้วยเสียงนุ่มนวล แผ่ด้วยเมตตา ว่า มาจากไหนครับ ? ตอบท่านว่า “มาจากจังหวัดอุดรธานีครับ” ท่านถามว่า “มารูปเดียวหรือ ? และจะไปไหน ?” ตอบท่านว่า มารูปเดียวครับ ตั้งใจจะมาศึกษากับหลวงพ่อกุญชรทาสครับ. ท่านตอบว่า “ไม่มีอะไรจะสอน เพราะไม่มีอะไรจะให้ยึดเอามาเป็นตัวตนของเรา อยากรู้ก็ไปอ่านเอาในหนังสือก็แล้วกัน” อาตมาก็แย้งท่านไปว่า “อ่านมาบ้างแล้ว แต่ตีความหมายของธรรมะ ที่หลวงพ่อกุญชรเขียน ไม่ออก ไม่เข้าใจ” หลวงพ่อกุญชรทาสก็บอกว่า “ดูที่สังขารสิ ไม่เห็นมีอะไร ไม่มีอะไรจะยึดถือเอา ดังนั้นที่นี้ไม่มีอะไรจะสอน” ก็ตอบท่านไปอีกว่า “หลวงพ่อกุญชรทาสมานาน จึงเดินทางมาขอศึกษาจากหลวงพ่อบ้าง ?” ท่านก็ตอบว่า “ในธรรมะ ไม่มีอะไรหรอก ไปศึกษาเอาเองก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็เรียกพระมาหนึ่งรูป บอกว่า “พระจะมาพักด้วย ไปจัดที่พักให้ท่านด้วยนะ” พระรูปนั้นก็มาช่วยยกข่าม และพาไปพักที่อาคารเรือสำเภา เป็นอาคารโถง มีเสื่อ หมอน และผ้าห่ม วางไว้เป็นจุด ๆ และมีหนังสือธรรมะวางไว้ที่หมอน 1 เล่ม กลางคืนก็ไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ จากนั้นได้อ่านหนังสือเล่มนั้นมาอ่าน หลวงพ่อกุญชรทาส ท่านอธิบายเรื่อง “ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน ไม่มีอะไรจะยึดถือเอาว่าเป็น ตัวกู ของกู ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร” จึงทำให้เข้าใจได้ตอนนี้

เอง ว่า ที่อาตมาไปพบหลวงพ่อบุญทาส ครั้งแรก ท่านพูดแต่ว่า “ไม่มีอะไร ๆ จะสอน” เป็นอย่างนี้เอง แสดงว่าท่านสอนธรรมะให้เราแต่เราไม่เข้าใจเอง ได้พักปฏิบัติธรรมอยู่สวนโมกข์ ระยะเวลาหนึ่ง และมีโอกาสได้ร่วมงานบุญวันเกิด จัดแบบง่าย ๆ เน้นที่การบรรยายธรรม มีหลวงพ่อบุญญานันทะ วัดชลประทานฯ มาเป็นประธาน และบรรยายธรรมด้วย ทำให้มีโอกาสดูศึกษาธรรมะ จากท่านทั้ง 2 อย่างเต็มที่

ไปกราบนมัสการพระพุทธบาท จ.สระบุรี

ขณะที่พักอยู่สวนโมกข์ มีพระเล่าว่า หลวงพ่อไพโรจน์ธรรมคุณ วัดหัวเขา จ.สุพรรณบุรี ท่านจะพาลูกศิษย์รุ่นพี่เข้าป่าทุ่งใหญ่นเรศวร พอรู้ข่าว อยากไปทันที เพราะตอนรุ่นพี่ครั้งแรกที่ไปเชียงใหม่ เชียงราย ปี 2530 ก็ได้หลวงพ่อบุญทาสไพโรจน์ธรรมคุณ นี่เองเป็นผู้นำ ในครั้งนั้นเกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็ได้หลวงพ่อบุญทาสช่วยแนะนำ คือมีวันหนึ่ง เดินออกจากพระธาตุดอยตุง จ.เชียงราย จะเข้าป่าไปทางดอยแม่สลอง แต่ไปหลงป่า เดินกันจนดึก กลุ่มที่อาตมาเดินนั้นมีกัน 5 รูป อากาศหนาวมาก มีพระรูปหนึ่ง ขวนวิ้งขึ้นเขา เพื่อจะได้หายหนาว พอท่านพูด ก็ถอดจิวรออก มัดไว้ที่เอว และวิ่งนำหน้าไป พระอีก 3 รูป ก็วิ่งตาม เหลืออาตมารูปเดียว ไม่วิ่งก็จะหลงป่าอยู่คนเดียว จำใจต้องวิ่งตามเขาไป แต่ในใจคิดว่า เข้าป่าเจ้าเขาอย่าได้โกรธเลย วิ่งไปได้ประมาณ 3 กิโลเมตร พระรูปที่ขวนวิ้งนั้น หยุดขึ้น ปากสั่น มือสั่น บอกว่า ผมหนาว ๆ แล้วทรุดตัวลง อาตมาเอาท่านมานั่งพัก เอาผ้าสังฆาฏิ และจิวร มาห่มให้ท่าน แล้วถอดท่านไว้ เพื่อจะให้อุ่น แต่ท่านเสียงสั่นมาก จึงให้พระอีกรูปหนึ่งก่อกองไฟ ให้ผิง แต่สุดท้ายพระรูปนั้นคอพับลง ไม่รู้สึกตัว จึงใช้บาตร คั้นน้ำ พออุ่น ๆ ก็เอามือท่านจุ่มในน้ำ ก็ไม่ฟื้น พอตีหลวงพ่อบุญตามาทัน ให้สวดมนต์แผ่เมตตา และบท กรณียเมตตาสสูตร สักพักหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงพระรูปนั้นค่อย ๆ ครางขึ้น ผมหนาว ๆ แสดงว่ารู้สึกตัวแล้ว เป็นความโชคดี มีรถจี๊ป ทหารผ่านมาค้นหนึ่ง จึงได้ฝากพระไปโรงพยาบาล โดยมีพระติดไปด้วย 2 รูป เพราะ

จะขึ้นทั้งหมดก็ไม่ได้ รถเขาบรรทุกของมาเต็มรถ อาตมาจึงเหลือจิวรผืนเดียว เพราะผ้าสังฆาฏิ ห่มให้พระไป จนถึงที่โล่ง ๆ ก็พักกันกับพระอีก 1 รูป แต่หลับไม่ได้เพราะหนาวมาก จนมือ และขาเป็นตะคิว พอสว่างก็เดินทาง แต่ไม่ได้ฉันท้าวน้ำ วันที่ 2 จึงได้ฉันท้าวน้ำ ที่ดอยแม่สลอง ตั้งแต่นั้นมา เวลาอยู่ในป่า คับขัน ก็จะได้บท กรณียเมตตาสสูตร ช่วยประจำ

ครั้งนี้ทราบข่าวหลวงพ่อบุญจะไปธุระ จึงรีบตาม แต่ไม่มีเงินขึ้นรถ จึงเดินออกจาก สวนโมกข์ฯ ไปเรื่อยๆ พอตีมีโยมคนหนึ่ง ถวายปัจจัย 20 บาทให้ขึ้นรถ บขส. ไปลงที่ หุมพรี แต่เมื่อขึ้นแล้ว เขาไม่เก็บเงิน พนักงานบอกว่า รถ บขส. สายได้ จะไม่เก็บเงินพระเณร แต่ให้ขึ้นไปที่ละจังหวัด จึงลงขึ้น ปรากฏว่าเขาไม่เก็บ ก็ใช้เวลา 4 วันมาถึงกรุงเทพฯ แต่มีเหตุบังเอิญให้เจอเพื่อนเก่า ที่เคยไปธุระด้วยกันสายเชียงใหม่ ขวนให้ไปอำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี พระเพื่อนเล่าว่ามี แม่ชีคนหนึ่งจะถวายที่ดินให้สร้างวัด กับพระอาจารย์ที่วัดมหาธาตุ กรุงเทพฯ และพระชวนผมไป จึงอยากจะนิมนต์หลวงพี่ไปด้วยกัน ตอนนั้นเกิดแรงใจ จะไปธุระ หรือ ไปสร้างวัด สุดท้ายตัดสินใจไปสร้างวัด เพราะอยากจะไปกราบนมัสการรอยพระพุทธบาท อยากเห็น ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ ป. 4 ครูประจำชั้นเล่าประวัติ รอยพระพุทธบาท ที่นายพรานล่ากวาง ยิ่งกวางได้รับบาดเจ็บ และกวางคงจะได้กินน้ำในบ่อ บาดแผลจึงหาย อาตมาสมัยเป็นเด็กตอนนั้น นึกอยากจะได้ไปกราบนมัสการ แต่ไม่วาสนา คิดว่าถ้าไปกับเพื่อนวันนี้ คงจะมีโอกาสได้ไปกราบ

เริ่มสร้างวัดใหม่ที่ จังหวัดสระบุรี

เมื่อไปถึงวันนั้นตรงกับวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2553 แม่ชี พิสมัย แก้วโอภาส และเพื่อน คือ แม่ชี นพรัตน์ เดินทางมาถึง และทำพิธีถวายที่ดิน เพื่อจะให้สร้างวัด อุทิศกุศลให้ สามิ พ่อแม่ที่ล่วงลับไป ซึ่งทราบภายหลังว่า สามิ เขา ถูกทำร้ายร่างกาย จนเสียชีวิต ที่นี้ ตรงนี้ที่จะสร้างวัดมีเรื่องแปลก ๆ หลายอย่าง เช่น

1. ศาลเจ้าที่ต้นไม้ใหญ่ พระรูปไฉ่จิ้นไปนอน เป็นอันว่าต้องมีเหตุให้ต้องกลับวัด ไปกัน
11 รูป อาภิตยเดี่ยว เหลือพระอยู่ 5 รูป โยมแม่ชี ก็นิมนต์ให้อาตมาอยู่ประจำที่นั่น แต่อาตมา
บอกไปว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะอยู่

2. มีพระรูปหนึ่ง ได้นิมิตเห็นมีพระรูป 2 รูป กำลังแบกกลดเดินออกจากร่มไม้ ที่ศาล
เจ้า พอรุ่งเช้าให้คน มาช่วยกางหญ้า ก็เจอบาตรเหล็ก จมดินอยู่ พื้นดินมานิดเดียว จำนวน 2
ใบ และมีเด็ก ที่บ้านอยู่ตรงข้ามวัด อายุ 3 ขวบ บอกแม่ว่า เห็นพระ 2 องค์ นั่งตากฝนที่ต้นไม้
หลายครั้ง แต่คนอื่นไม่เห็น แม่เด็ก จึงไปบอกที่ต้นไม้ว่า ขอหวยด้วย ถ้าถูกหวย จะซื้อผ้าไตร
มาถวาย ปรากฏว่า ถูกหวยจริง ๆ และติดต่อกันหลายงวด

3. คณะที่ไปปรึกษากันจะขุดบ่อน้ำไว้ใช้ แต่ชาวบ้านบอกว่า เจ้าของที่เคยขุดตรงหัวปลวก
ลึก 16 เมตร ไม่เจอน้ำ ตอนนั้นก็ปล่อยทิ้งไว้ และที่บ้านฝั่งตรงข้ามถนน เขาขุด 50 เมตร กว่า
จะเจอน้ำ แต่อาตมาคิดว่า ถ้าไม่มีบ่อน้ำจะลำบาก ต้องออกแรงช่วยกัน จึงให้พระอีกรูปหนึ่ง
ซึ่งบวชใหม่ แต่เข้าสมาธิได้เก่งกว่าอาตมา เวลา 04.00 น.ให้ท่านไหว้พระ นั่งสมาธิ แล้วจุด
ธูปเสี่ยงทาย เดินไปให้ทั่วบริเวณที่ของโยม จำนวน 25 ไร่ ว่าตรงไหนอากาศอุ่น ๆ ตรงนั้น
จะมีน้ำ พระท่านก็ทำ จนไปถึงที่หนึ่งเป็นที่ดอนสูง อากาศจะอุ่น กว่าที่อื่น ๆ จึงปักธูปไว้
และอธิษฐานว่า ถ้าตรงนี้จะขุดบ่อน้ำได้ขอให้มิปาฏิหาริย์ให้เห็นบ้าง พอสายจันทรภา
สแล้วจึงพากันไปขุด หลายคนที่บอกว่าไม่มีน้ำแน่นอนเพราะเป็นที่ดอนสูง ชาวบ้านก็ค้าน
เสียเวลาเปล่าไม่มีน้ำแน่ ขณะนั้นเอง มีนกแก้วตัวหนึ่ง บินมาเกาะที่ต้นไม้ใกล้ ๆ แล้วอยู่ ๆ ก็
ตกลงมาตาย ต่อหน้าคนนับ 10 ที่ยืนดูกัน และยังมี งู กับ พังพอน ไล่กัดกันมาพอมายังที่
พระปักธูป ปรากฏว่า งู กับ พังพอนกัดกัน จนตายทั้ง 2 ตัว อาตมาจึงบอกให้ขุดบ่อน้ำที่
อาตมาเริ่มลงจอบก่อนเขาเป็นคนแรก ขณะที่ขุดบ่อน้ำได้ประมาณ 8 เมตรมีงูเห่า ตัวใหญ่มาก
ยาว 1 วา กว่า ๆ ตกลงไปใส่หลังอาตมา ด้วยความตกใจ เอามือยันผนังบ่อ และเอาเท้ายันอีก
ด้านหนึ่ง ไต่ลอยหลังขึ้นมาถึงปากบ่อน้ำได้ ซึ่งอาตมาแทบจะไม่วู้สึกตัวว่า ไต่ขึ้นมาได้อย่างไร
เหมือนกับมีเทวดามาช่วย จากนั้นจึงหาเชือกมาคล้องเอวขึ้นมา และนำไปปล่อยท้ายวัด พอ
ขุดได้ 10 เมตร ก็เจอน้ำ น้ำพุ่งขึ้นมาเหมือนน้ำพุ จนน้ำเกือบจะเต็มบ่อ

(นำคณะรูปครู สวดพระไตรปิฎก ที่ต้นไม้พระศรีมหาโพธิ์ (สถานที่ตรัสรู้) ประเทศอินเดีย)

คนแปลกหน้ามาถามปัญหาธรรมะ

มีอยู่วันหนึ่งขณะกำลังสนทนาธรรมและปรึกษาเรื่องการสร้างศาลาฯ เวลาประมาณ
เที่ยงถึง กำลังจะแยกกันจำวัตร เข้ากลด ก็มีชาย หญิง 2 คน ผิวเมืง อายุ มากแล้ว ใส่ชุดขาว
ทางเมืงจะคุยเก่ง แนะนำว่า ตนเองอายุ 67 ส่วนคุณตา อายุ 72 ปี ถ้ามั่วไปก่อน และมาลงที่
สนทนาธรรม ถามปัญหาธรรมะ พระทั้งหลายก็ช่วยกันตอบ อาตมาได้แต่นั่งฟัง เพราะเป็น
ผู้น้อย บวชใหม่ แต่สุดท้ายโยมผู้หญิงบอกว่า ตอบมาไม่ถูกสักคน เพราะเขาเองเคยเรียน
อภิธรรมที่วัดเชตุพน จนจบมหาเปรียญเอก ส่วนสามี จบ เปรียญธรรม ประโยค 7 จากนั้น
คุณตาก็ลี้วไปโน่นยาม เก่า ๆ หยิบเอามะพร้าว ออกมา 1 ผล ปลอกเปลือกเรียบร้อยแล้ว จน
เหลือแต่ กะลา แต่ไม่มีรอยแตก เกลี้ยงใส เวลาเขย่า จะมีเสียงดัง เหมือนมีก้อนหินอยู่ข้างใน
แต่หารอยแตก เช่น รอยผ่า ก็ไม่มี คุณตา บอกว่า อย่าเขย่านะ เคี้ยวปวดหัว นี่เป็นมะพร้าว
พระอรหันต์ ถามท่านทั้งหลายว่า ทำอย่างไรจึงจะกินมะพร้าวอรหันต์นี้ได้ โดยไม่ให้ใช้มีด
ผ่า พระก็ช่วยกันตอบไป สุดท้ายโยมผู้หญิง ก็บอกว่า ไม่ถูกสักคน จากนั้นหันมาทางอาตมา
ถามว่า พระองค์เล็ก ไม่เห็นพูดอะไรเลย ทำอย่างไรจึงจะกินได้ จึงตอบไปว่า คำว่า อรหันต์
ต้องปฏิบัติเจริญสติปัญญา 4 โยมก็ถามไปที่ละข้อ ว่า สติปัญญา มีกี่อย่าง อะไรบ้าง ? ก็

ตอบท่านไปที่ละข้อ และต้องปฏิบัติตามรรค 8 โยมก็ถามตั้งแต่ข้อที่ 1 คืออะไร ให้เราอธิบายให้ฟัง โยมก็ถามไปที่ละข้อ อาตมาก็ตอบทุกข้อทั้ง 8 ข้อ โยมผู้หญิงพูดว่า “ท่านตอบมาเก่งมาก อายุน้อย ตอบได้ เก่งกว่าพระรูปอื่น ๆ แต่ที่ตอบมาเหมือนกับ เมียง หรือ หมาก ที่เขาเคี้ยว และคายทิ้งแล้ว ท่านเอาเมียงที่เขาคายทิ้งแล้วเอามาเคี้ยวอีกที อาตมาารู้สึกว่าหน้าแตก โยมผู้หญิงแก่ ๆ คนนั้นพูดว่า ท่านรู้แต่ทฤษฎี ที่เขาเขียน เขาอธิบาย แล้วเอาของเขามาตอบ ไม่ใช่ตอบจากผลของการปฏิบัติของตนเอง กระทั่งเวลา 03.00 น. โยมก็จะลากลับ โยมยายคนนั้น ได้แนะนำว่า ให้ท่านหมั่นหา ผลมะพร้าว หรือ แดงโม ก็ได้ เอามานั่งมองภาวนา ดูว่าทำอะไรจึงจะกินได้โดยไม่ให้ใช้มีด ให้ใช้ปัญญาผ่าให้ได้ จากนั้นโยมก็ลากลับ อาตมากับพระ 4 รูป เราก็กวักไปล้างหน้า ล้างตา และทำวัตรเช้ากัน ได้เวลาออกบิณฑบาต ขณะที่บิณฑบาตไปจนถึงตลาดอำเภอพุทธบาท ก็พยายามถามผู้ที่ใส่บาตร ใครรู้จักบ้านของ ตา ยายคูนี่บ้าง บอกลักษณะท่าทาง ผิวขาวทั้งสองคน เมื่อคืนใส่ชุดขาวไปหาที่วัด ปรากฏว่า ไม่มีใครรู้จัก ถามตำรวจ และ ผู้ใหญ่บ้าน ก็ไม่มีใครรู้จัก ในหมู่บ้านไม่มี ถึงตอนนี้พระหลายรูปเริ่มชนหัวลูก แต่อาตมาจับมือกับเพื่อน ๆ ว่า ให้เราไปถามปัญหากับครูบาอาจารย์ ว่าทำอย่างไรจะกินมะพร้าวนั้นได้ และขอให้บอกกัน เหมือนดังพระ สารีบุตร กับพระโมคคัลลานะ จากนั้นเวลาอาตมาไปพบครูบาอาจารย์ที่ใด มีโอกาสดังกล่าวท่านเรื่องนี้ ทำอย่างไรจะกินผลมะพร้าวได้ จะตอบเหมือนที่อาตมาตอบ แต่ยายคนนั้นบอกว่า เอาเมียงเก่าเขามาอม

พบผู้ให้สว่างทางธรรม

กระทั้งวันหนึ่งได้มีโอกาสรู้จักไปกับสามเณร พักที่วัด เกตุศิริ จังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อบุญรอด ท่านปฏิสนธิธรรมมาก วันหนึ่งอาตมากำลังฉันอาหาร ฉันไปก็คิดไปว่า วันนี้จะพาสามเณรเดินกันเอาสักกี่กิโล และจะพักที่ไหนดี ขณะนั้นหลวงพ่อดำเนินมาข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่ทราบ ท่านพูดขึ้นว่า “ไอ้ฉันกินกิเลส กินไปคิดไปไม่มีสติ อย่างนี้มันกินกิเลส”

อาตมาตกใจ ที่ท่านทราบวาระจิตเรา จึงตั้งใจฉันอาหาร ฉันไปภาวนาไป เคี้ยวหน่อ ๆ จนอิ่ม เย็นวันหนึ่งได้โอกาส จึงถามปัญหากับท่านว่า “หลวงพ่อกับ สมมุติว่า ผมมีผลไม้ 1 ผล จะเป็น กระเทียม หรือ แดงโม หรือ มะพร้าว มาวางให้ต่อหน้า หลวงพ่อ ให้หลวงพ่อบอกวิธีกิน โดยไม่ให้ใช้มีดหรือเครื่องมือผ่า จะทำอย่างไรถึงจะกินได้”

ท่านตอบประโยคสั้น ๆ แต่น้ำเสียงก้องกังวาน ว่า “มันกินไม่ได้หรอกลูก เพราะในนั้นมันไม่มีอะไรจะให้กิน มีแต่ความว่างเปล่า” ท่านตอบท่านนี้ อาตมา ชนลูกหัวด้วง เกิดปิ๊ดอ้อ. ขึ้นมาทันที และภาพเหตุการณ์ ที่หลวงพ่อบอกพุทธทาส บอกเราเรื่องไม่มีอะไร ก็หลุดขึ้นมาในความจำ และรายละเอียดของหนังสือเล่มนั้นทันที ทำให้เข้าใจธรรมะ ว่าสิ่งทั้งหลายไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน คำว่า อ้อ. มันเป็นเช่นนั้นเอง นึกไปถึง องค์อุสิมาล และ นางปฏิจจารา ขึ้นมาทันที พระพุทธเจ้าตอบประโยคสั้น เขาก็เข้าใจ เราเองก็เกิด อ้อ. เพียงหลวงพ่อบอกสั้น ๆ

จากที่ได้ไปช่วยสร้าง วัด มี ศาลา ฼ฎิสงฆ์ ที่ แม่ชี พิสมัย แก้วโสภาส ถวายที่ดิน สร้างวัด โยมแม่ชีได้มาบอกปวารณาว่าอยากได้ของใช้อะไรไหม ? จะจัดหาให้ หรือ รูปใดใครขาดอะไร ก็ขอให้บอก ก็ไม่มีพระรูปใดขอ เพราะตอนนั้นมีพระเหลือเพียง 3 รูป คือ หลวงตา จากจังหวัด ระยอง พระบวชใหม่ จากกรุงเทพฯ และอาตมา ต่อมาหลวงตา ก็กลับไปอีก จึงเหลือเพียง 2 รูป อาตมาก็บอกแม่ชี ว่าอยากได้ บาตร สแตนเลส เพราะที่ใช้เป็นบาตรเหล็ก กินข้าวกับสนิมทุกวัน เพราะเราฉันอาหารในบาตร แต่บาตรเหล็ก จะเป็นสนิมต้องเผารวมควนบ่อย ๆ โยมก็ซื้อ บาตร สแตนเลส มาถวาย ตอนนั้นเป็นพระใหม่ ขอมรับว่าดีใจมาก คราวนี้สมบุญแล้ว กลด มีใช้ บาตรสแตนเลส มีใช้ ก็เรียกว่าหมดกังวลใจ

อยู่ช่วยสร้างวัด 3 เดือนกว่า ๆ อาตมาก็กลับวัด ต่อมาก็ไปเสาะแสวงหา ครูบาอาจารย์ที่จะพาออกธุดงค์ แต่หาไม่ได้ จึงคิดจะออกไปเอง เข้าป่าคนเดียว ก็ไปลาหลวงพ่อบุญมาย์ ๆ ทราบไม่ให้ไป เพราะยังไม่ถึง 5 พรรษา ห้ามออกธุดงค์เอง จึงต้องกลับเข้าวัด ไปฝึกอยู่ที่

คิด ถ้ายังหาครูบาอาจารย์นำออกธุดงค์ ไม่ได้ เราก็สร้างบุญอื่นไปก่อนก็แล้วกัน จึงคิด
สร้างเจดีย์ที่วัด ฤทธิ โบสถ์ โดยเฉพาะเจดีย์ ใช้เวลาสร้างอยู่ 2 เดือน เจดีย์ก็สร้างเสร็จ

ประสบการณ์ออกธุดงค์

ตลอดระยะเวลา 5 พรรษาแรกพยายามเสาะหา ครูบาอาจารย์ ที่จะนำพาออกธุดงค์ ก็ได้
ไปฝึกมาหลาย ๆ ครั้ง กระทั่งพรรษาที่ 5 ก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส และได้รับอนุญาต
จากหลวงพ่อดุสิต ธรรมะ ซึ่งท่านเป็นเจ้าคณะอำเภอ ให้ออกไปธุดงค์เองได้ กลับมาก็ไป
เล่าให้ท่านฟัง ท่านก็แนะนำวิธีแก้ไขต่าง ๆ ให้ จึงก้าวหน้าไปตามลำดับ ต่อมาอาตมาเอา
อย่างหลวงพ่อดุสิต ธรรมะ ได้อ่านในหนังสือว่า เมื่อถึงวันเกิดท่าน สมัยยังไม่ได้บวช ก็ไปเข้า
กรรมฐาน ที่สวนป่าโลกทิพย์ 7 วัน จึงจะกลับมาทำงานตามปกติ อาตมาจึงเอาอย่าง คือ วันที่
4 ธันวาคม ก็จะเข้ากรรมฐาน แต่จะไปที่ พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เพราะพระมาปฏิบัติ
ธรรมที่นั่นกันมากหลายพันรูปทุกปี (วันที่ 4 - 7 ธันวาคม ของทุกปี) อาตมาก็ถือโอกาสทำบุญ
ใส่บาตร กับพระหลาย ๆ รูป จากนั้นก็จะไปธุดงค์ 1 เดือน ก็ได้สามเณรน้อย ๆ ที่วัดไปด้วย
ครั้งละ 5 - 10 รูป บางปีมีสามเณรอยู่ด้วยถึง 50 รูป ก็พาสามเณรไปทั้งหมด เข้าป่าเข้าดง 1
เดือน ต่อมาได้พาสามเณรไปฝากเรียนหนังสือตามวัดต่าง ๆ พอถึงเดือนธันวาคม พระเณร ก็
จะสอบถามมากันว่า ปีนี้พระอาจารย์จะไปธุดงค์ทางไหน ? เมื่อเขาทราบ ก็จะตามมาธุดงค์
ด้วย และได้ชวนเพื่อน ๆ มาอีก จาก 10 ก็เป็น 20 และเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี บางปีมีถึง 200 รูป จึง
เปลี่ยนโครงการใหม่ นึกถึงสมัยเราออกธุดงค์ครั้งแรก ในโครงการ ธุดงค์ธรรมะ ที่หลวง
พ่อดุสิต ธรรมะท่านริเริ่ม จึงได้แจ้งมายังหลวงพ่อดุสิต ธรรมะ ขอใช้ชื่อโครงการนี้จัดปฏิบัติ
ธรรมะ จึงเป็นที่มาของ งานธุดงค์ธรรมะ เถลิงพระเกียรติฯ 5 ธันวาคมหาราช ระหว่างวันที่
4 ธันวาคม ถึง 4 มีนาคม ของทุก ๆ ปี จะสลับกันไปปีละภาค เช่น ไปทางภาคเหนือ ก็จะ
ต่อไปจนถึง ประเทศ พม่า ลาว จีน หรือ ไปทางภาคอีสาน ก็จะต่อไปประเทศลาว เป็นต้น

บางปีก็จะมีพระจากต่างประเทศ เช่น พม่า เขมร ลาว มาร่วมเดินธุดงค์ด้วย จึงได้ตั้งเป็น
ศูนย์ธุดงค์วัตรเถลิงพระเกียรตินานาชาติ และออกธุดงค์ไปยังประเทศต่าง ๆ รอบ ๆ
ประเทศไทย ทั้ง พม่า,ลาว,เขมร,มาเลเซีย,สิงคโปร์,สปป.ลาว,ประเทศจีน รวมไปถึง
ประเทศ อินเดีย และ เนปาล โดยเฉพาะการไปธุดงค์ในดินแดนพุทธภูมิ ได้อะไร ดี ๆ มาก

กิจกรรมออกธุดงค์ประจำปี

การออกธุดงค์ในโครงการ ธุดงค์ธรรมะเถลิงพระเกียรติ 5 ธันวาคมหาราช นั้นอาตมานึก
ถึงคำฝากบอกของหลวงปู่ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (อาส อาสภมหาเถระ) ที่ท่านบอกว่า งาน
ธุดงค์เดือนธันวาคม เหมือนเป็นงานของลูก พ่อแม่ตาย ก็ขอให้ลูกทำหน้าที่กันต่อไป
ปัจจุบันนี้งานกองการวิปัสสนาธุระ (เดือนพฤษภาคม) ไม่มีใครทำต่อแล้ว อาตมาจึงคิดว่า
ถ้าอย่างนั้นเรารักษางานธุดงค์ 5 ธันวาคมหาราช ไว้ให้หลวงปู่ก็แล้วกัน จึงได้เริ่มดำเนินการ
มาจนถึงปัจจุบัน ผสมกับแนวทางการธุดงค์ธรรมะ ที่หลวงพ่อดุสิต ธรรมะริเริ่ม เมื่อปี 2531 จึง
เริ่มงานวันที่ 3 ธันวาคม ของทุกปี พระเถระญาติโยม ท่านใดจะไป ก็รับทุกคน แล้วแต่จะมี
เวลาไปได้กี่วัน 5 วัน 7 วัน ก็ถือว่าได้ทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลฯ และไปพักที่ใดก็
ตาม เวลาเย็น ก็จะชวนชาวบ้านมาร่วมสวดมนต์ นั่งสมาธิ และบรรยายธรรม ตอนเช้า
ชาวบ้านมาทำบุญใส่บาตร จะมีเทศน์สอนธรรมะ โปรดญาติโยมไปเรื่อย ๆ เอาธรรมะ จาก
พระธุดงค์มาฝาก เรียกว่าสอนพระเณรด้วย สอนธรรมะชาวบ้านด้วย แต่สอนพระเณร
บางครั้งหลวงพ่อดุสิต ธรรมะไม่ได้ต้องสอนมาก แต่ธรรมชาติดูแล เจ้าป่า เจ้าเขา ช่วยสอนให้ เช่น
การเข้าป่า ต้องรักษาสัจจะ รักษาศีล ให้อึด ไม่อย่างนั้นก็จะเจอสัตว์ป่า คุ้ยเขี่ย ซึ่งเจอบ่อยมาก
ครั้งหนึ่งไปในป่า จ.กาญจนบุรี ห้วยขาแข้ง จ.อุทัยธานี มีสามเณรจาก จ.อุทัยธานี ไปด้วย 1
รูป อายุ ประมาณ 13 ปี แต่ออกจะดี ชอบร้องเพลงเสียงดัง ใครห้ามไม่ฟัง ตอนเช้าก็ไม่ยอม
ตื่นมาทำวัตรสวดมนต์ วันหนึ่ง พักที่ห้วย เณรไม่ทำวัตรเช้า พอสว่างไปล้างหน้าที่ริมห้วย ก็

ร้องเพลงสนุกสนาน ตามประสาเด็ก ขณะนั้นพระกำลังนั่งสมาธิ เมื่อเผลอล้างหน้าเสร็จไปถึง
กอด ก็ร้องไห้เสียงดัง พระไปสอบถาม ทราบว่า ย่าม สามเณรหายไป เข้าใจว่าพระเณรแกล้ง
จึงเรียกสามเณร 3-4 รูป มาสอบถามก็ไม่มีใครรับ พระก็ปฏิเสธ จึงให้ช่วยกันหา ห่างจากที่
ตามเณรปักกลดประมาณ 30 เมตร ของใช้ในย่ามสามเณรกระจายที่พื้นดิน และมีรอยสุนัข
วิ่งเล่นกันเต็มไปหมด ดูสภาพแล้วเข้าใจได้ทันที หมาป่า คงจะมาคาบเอาไปเล่น ขณะกำลัง
เก็บย่ามอยู่นั้น ก็มีชาวบ้าน เดินทางผ่านมา ซึ่งเป็นพวกกระเหรี่ยง เขาบอกว่า นี่ไม่ใช่รอย
หมา แต่เป็นรอยเสือ มาคาบเอาย่ามเณรไป แสดงว่าในย่ามคงจะมีอาหาร อาตมาได้จึงหว่าจ
บอกสามเณรว่า วันนี้มันมาคาบ เอาย่ามไป วันหน้ามันจะมาคาบเอาหัวเณรไป จากนั้นมา
สามเณรก็ขยันไหว้พระ นั่งสมาธิ แลยังชอบร้องเพลง กระทั่งวันหนึ่ง ไปจนสุดหมู่บ้านที่
เป็นชาวกระเหรี่ยง ถ้าเดินทางเท้าที่ชาวบ้านเขาเคยเดินเพื่อเข้าไปทางประเทศพม่า ต้องใช้เวลา
7 วัน จึงจะมีหมู่บ้าน แต่ถ้าไปทางลัด คือ ขึ้นเขาไป จะใช้เวลา 2 วัน เมื่อสอบถามเสียบงพระ
เณร ทราบว่าใกล้จะหมด จึงจะไปทางลัด คือขึ้นเขาไปทางตรง และขอแรงชาวบ้านนำทาง
ให้ เขาก็จะไปส่งครึ่งทาง พอถึงยอดเขาก็จะชี้แนวทางให้ พอตีบ่ายวันนั้นฝนตก ก็หลบฝน
ตามร่มไม้ พอฝนหาย ก็ออกเดินไปประมาณ 1 ชม. ก็พบรอยเสือ ประมาณ 5 - 6 ตัว เดิน
ผ่านไปใหม่ ๆ ชาวบ้านที่นำทางไปก็ชี้ให้ดู และแนะนำว่า ข้างหน้าจะมีลำห้วย คิดว่าสัตว์คง
จะไปกินน้ำที่นั่น ดังนั้นเวลาไปพัก อย่างพักใกล้ลำห้วย และอย่าอยู่ เหนือลม หรือ ใต้ ลม
เพราะสัตว์ จะได้กลิ่นมนุษย์ ถ้าเป็นเสือมันจะเข้าไปไล่ หรือ ทำร้าย เพื่อไม่คน เข้าใกล้
สมาชิกของมัน และกลางคืน ถ้าได้ยินเสียงข้างป่า ให้รีบดับไฟ อย่าก่อกองไฟ เพราะข้างมัน
จะไปตีไฟ และใช้เท้าดับไฟ ถ้าคนอยู่ใกล้ ๆ มันจะทำร้าย เคยมีพระถูกทำร้ายมาแล้ว

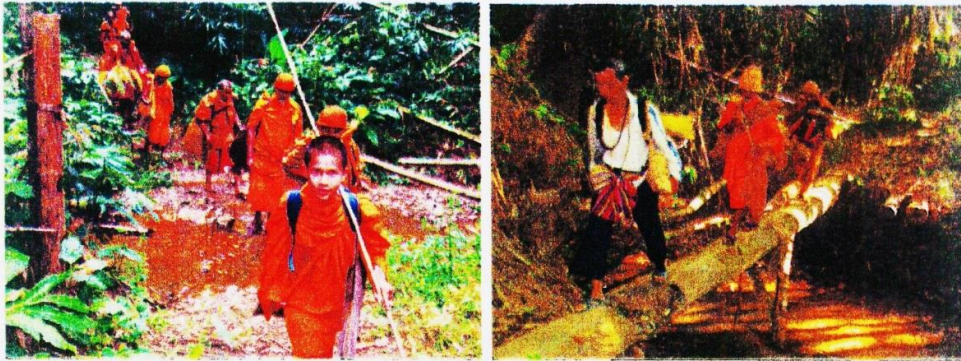
วันนั้น สามเณร เห็นรอยเสือที่ชาวบ้านบอก เณรบอกว่า ไม่กลัวหรอก มีแค่รอยเสือตัว
เล็ก ๆ มาเถอะ จะจับเตะเล่นให้ดู โยมที่นำทาง รีบเอามือมาปิดปากสามเณร บอกว่า เณร ที่นี้

ป่าเต็มนะ พุดเล่นไม่ได้นะ เณรยังพุดเล่น ๆ อีกว่า จริง ๆ ไม่กลัวหรอก เมื่อเดิน ไปถึงยอด
เขาสูงที่ 3 ซึ่งอยู่สูงกว่าเขาสูงอื่น ๆ แล้ว โยมที่นำทางก็ชี้บอกทาง ใช้เวลาเดินทางประมาณ 5
ชั่วโมงก็จะพบลำห้วย สามารถพักได้ เขาก็ขอตัวกลับ เมื่อพักเหนื่อยกันแล้ว ก็ออกเดินทาง
ต่อ แต่สามเณรให้พระออกเดินก่อน เดี่ยวจะตามไป จึงออกเดินทางไปได้ประมาณ 2 ชั่วโมง
ก็มีทางที่ชาวบ้านเดิน เป็นทางแยก คณะจะไปทางซ้าย ก็หาไม้ กิ่งไม้ วางขวางทางขวาไว้
กระทั่งตะวันตกดิน ก็ถึงลำห้วย มีน้ำตกเล็ก ๆ ก็พักกัน หลังทำวัตรสวดมนต์เสร็จ พระมา
บอกว่า สามเณร หายไป 1 รูป จึงขอแรงพระ 5 รูปออกตามหา จนถึงเที่ยงคืน ก็ไม่พบ จึง
กลับที่พัก คิดว่ารุ่งเช้า จะออกตามหากันใหม่ ขณะกำลังเตรียมทำอาหารเช้า ซึ่งก็เป็นของป่า
เช่น กล้วยป่า ผักถูด หน่อไม้ เป็นต้น ในขณะนั้น ก็มีชาวบ้าน 2 คน เป็นชาวกระเหรี่ยง พา
สามเณร มาส่ง สอบถามจากโยมที่มาส่ง เขาบอกว่า ประมาณ เที่ยงคืน เดินทางจากบ้านญาติ
ที่อยู่ฝั่งประเทศ พม่า ผ่านมาก็ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ บนยอดเขา ก็ขึ้นไปดู จึงพบสามเณร
จึงพาไปพักที่บ้านก่อน และได้พามาส่งที่นี่ พระหลายรูปก็ช่วยกันสอนสามเณร ว่ามาธุคงค์
เณรยังไม่เรียบร้อย โดยเฉพาะการพุดจา และชอบผิดศีลบ่อย ๆ ฯลฯ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
สามเณรเรียบร้อยดีมาก ทำให้เชื่อว่า เจ้าป่า เจ้าเขา ช่วยสอนให้

พระธุคงค์ ดายเพราะป่า

ปี 2533 มีพระรูปหนึ่ง ที่ไปด้วย วันนั้นฝนตก เวลาเดินลงเขา จะทำให้ถื่นลื่นบ่อย บางที
คนไปทาง บาตร กลิ้งไปอีกทาง ตกเขา มีบ่อยมาก เสรีจากธุคงค์ที่ไร ต้องเปลี่ยนจิ๋วไรใหม่
เพราะเจอหนามเกี่ยว ขาดมาก วันนั้นหลวงตา กลิ้งลงเขา จนเท้าเคล็ด และนั่งพักใต้ต้นไม้
ใหญ่ พุดเสียงดัง ๆ ว่า “กูเจ็ดแล้ว ไม่มาอีกแล้ว” แต่พอปี 2534 ไปธุคงค์เข้าป่าทุ่งใหญ่
นเรศวร จ.กาญจนบุรี อีกครั้ง คราวนี้เดินจาก จังหวัด ตาก ลงมา หลวงตารูปนี้เกิดอยากตาม
ไปอีก จนกระทั่งไปถึงต้นไม้ ที่เคยเจ็บเท้า ได้พักปักกลดที่นั่น ตกกลางคืนมา หลวงตา

ป่าว คั่วร้อน และอาเจียนเป็นเลือด จึงขอแรงพระ 4 รูป ช่วยกันทำเปด และหามท่านออกมาจนถึงหมู่บ้าน และชาวบ้านหารถไถนา แบบเดินตาม (ภาษาชาวบ้านเรียกว่ารถอีต้อย หรือรถอีหอบ) พาท่านไปส่งโรงพยาบาล แต่ไปถึงโรงพยาบาล ท่านก็มรณภาพ

พระครูองค์มรณภาพคาสนามรพบ

ปี 2540 ได้จัดตั้งธรรมะเฉลิมพระเกียรติฯ 5 ธันวาคมหาราช และออกธุดงค์ไปทางภาคตะวันออก โดยเริ่มต้นจากจังหวัดจันทบุรี - ตราด, มีพระไปด้วยประมาณ 80 กว่ารูป เมื่อถึงอำเภอคลองใหญ่ พระที่ไปอยากจะไปธุดงค์ในประเทศ กัมพูชา จึงติดต่อเจ้าหน้าที่ และบอกวัตถุประสงค์ ทางบ้านเมืองก๊อญญาตให้ไปได้ จึงติดต่อเรือ นั้งเรือ 1 วัน จาก อ.คลองใหญ่ จ.ตราด ไปพักที่เกาะสีหนุ ตอนเช้า ชาวบ้านมาใส่บาตรกันคึกคัก เขาบอกว่า เป็นครั้งแรกที่ได้ทำบุญกับพระมาก ๆ วันที่ 2 นั้งเรือไปจนถึงเกาะกง พัก 1 คืน ก็ไปถึง เมืองกัมปงโสม จากนั้นเริ่มเดินไป โดยเจ้าหน้าที่กระทรวงธรรมการ ช่วยประสานงาน และแจ้งที่พักตามวัดต่าง ๆ ให้ ออกจาก เมืองกัมปงโสม ก็จะถึง พนมเปญ อาตมาก็เดินทางไปก่อน เพื่อไปติดต่อหลวงพ่อ สมเด็จพระสังฆราช ท่านก็ต้อนรับดี พระที่เป็นเลขฯ เคยมาอยู่ กรุงเทพฯ เรียบจบ ปริญญา ตรี เมื่อติดต่อเรียบร้อยแล้ว อาตมาเกิดอยากจะโทรฯ ติดต่อไปทางหลวงพ่อเจ้าคณะอำเภอ และ โยมแม่ที่บ้าน พอตีผ่านร้าน ที่เขารับโทรศัพท์ทางไกล จึงได้โทรฯ

พอหลวงพ่อเจ้าคณะอำเภอรับสาย ท่านก็ถามว่าอยู่ที่ไหน ? ได้ตอบท่านไปว่า ชุมนอยู่ ในเขมร หลวงพ่อบอกว่าให้รีบกลับวันนี้ เพราะได้รับสมณศักดิ์แต่งตั้งให้เป็นพระครูสัญญาบัตร ชั้นโท ชื่อ พระครูสุนทรธรรมดาสังการ วันพรุ่งนี้ ต้องไปรับพัทธศ ที่วัดหลวงพ่อบุทธนิราช จ.พิษณุโลก จึงรีบเตรียมที่พักให้พระ 3 แห่ง 3 วัน และหาเรือเร็ว มาส่งที่อำเภอคลองใหญ่ ใช้เวลาเดินทาง 1 วัน จากนั้นเดินทางไปรับพัทธศ ไปถึงเวลา 14.30 น. ได้ทันรับพัทธศ เวลา 15.00 น. โดยมีญาติโยมชาวบ้านไปร่วมพิธีแห่พัดไปจนถึงวัด ก็เอาเข้าไว้ในโบสถ์

รุ่งเช้า (วันที่ 25 ธันวาคม 40) จันเข้าเสร็จก็เตรียมจะเดินทางกลับประเทศ กัมพูชา ชาวบ้านที่ใกล้ ๆ วัด ก็มาบอกว่า เณรโทรฯ มาหาให้มาบอกหลวงพ่อไปรับสาย อาตมาจึงไปรอรับโทรศัพท์ สามเณรได้โทรฯ มาใหม่ บอกว่า ตอนนี้กลับมาที่ อำเภอคลองใหญ่แล้ว หลวงพ่อ อ้อย ดาย สายก็ตัดไป (ทราบภายหลังว่า เณรมีเงิน 15 บาท หยอดเหรียญโทรศัพท์สาธารณะ) สอบถามจากพระเณร ได้ข้อมูลว่า เมื่อวาน (24 ธ.ค. 40) หลังจากจันเข้าแล้ว ก็เตรียมออกเดินทาง วันนั้นมีทหาร ผู้ใหญ่ของ เขมร มาร่วมทำบุญด้วย เห็นก็ศรัทธา ฝากพระในวัดที่ไปพักร่วมเดินธุดงค์ด้วย แต่เขามีศรัทธา บอกว่า 3 วันนี้ไม่ต้องเดิน จะจัดรถของทหาร ไปส่งที่วัด สมเด็จพระสังฆราช ที่กรุงพนมเปญ ขณะกำลังไหว้พระ มีหลวงปู่รูปหนึ่งเป็นพระเขมร อายุประมาณ 80 กว่าปี มาถามพระที่อาตมามอบหมายให้ช่วยดูแลแทน ถามว่า จะออกเดินทางเวลาเท่าไร ? พระบอกว่าประมาณเที่ยงวัน หลวงปู่รูปนั้นบอกว่าอย่าเพิ่งเดินทาง หลัง 15.00 น. ก่อนค่อยออกเดินทาง แต่พอเที่ยงวัน รถ 6 ล้อ ของทหารก็มาถึง 3 คัน พระจึงทยอยเอาของขึ้นรถโดยเฉลี่ยกันขึ้น พอเอาของขึ้น หลวงตารูปหนึ่งก็สั่งให้ออกเดินทาง พระที่ได้รับมอบหมายสั่งห้าม ก็ไม่ทัน รถคันแรกออก อีก 2 คัน ก็ออกตาม วิ่งไปตามถนน ลูกวัง และแคบมาก กระทั่งเวลา 15.00 น. ไปพบรถพ่วงสิบล้อคันหนึ่งจอดอยู่ข้างถนน คันแรกแซงไปได้ คันที่ 2 ก็แซงตาม แต่ขณะคันที่ 2 กำลังแซงนั้น เป็นช่วงเดียวกับมี

สิบสี่คันหนึ่งกำลังวิ่งสวนมาอย่างรวดเร็ว รถคันที่ 2 จึงหักหลบเข้าข้างทาง เกิดพลิกคว่ำ ทับร่างหลวงพ่อบ๊วย มรณภาพ ชาวบ้านและทางการ จึงนำศพไปไว้ที่วัดใกล้เคียงที่เกิดเหตุ และจะช่วยทำพิธีฌาปนกิจให้ในวันรุ่งขึ้น แต่สามเณรที่ไปด้วย 10 กว่ารูป ไม่ยอมให้เผา ขอเอาศพกลับเมืองไทย สุดท้ายเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหาร ของกัมพูชา ก็หารถรับพระทั้งหมดกลับมาส่งที่ท่าเรือ กัมปงโสม และหาเรือ มาส่งที่อำเภอคลองใหญ่ ใช้เวลา เดินทาง 1 วัน 1 คืน เมื่อถึงท่าเรือ หน่วยกู้ภัย คลองใหญ่ ก็หาโลงศพ มาใส่ให้ จึงได้นำศพหลวงพ่อบ๊วยไปตั้งบำเพ็ญกุศล ที่วัดบ้านเกิดหลวงพ่อบ๊วย ที่จังหวัดอุดรธานี 3 วัน ก็มีพิธีฌาปนกิจ วันเผาศพ พระที่เคยออกธุดงค์ ทราบข่าว เดินทางมาร่วมงานไม่น้อยกว่า 400 รูป วันนั้นอาตมาเอาธงธรรมจักรคลุมศพให้หลวงพ่อบ๊วย ก่อนทำพิธีเผา จึงเป็นพระธุดงค์รูปแรกที่เผาโดยคลุมด้วยธงธรรมจักร

ธุดงค์สู่ภาคเหนือ จนถึงประเทศพม่า

ในการออกธุดงค์ส่วนใหญ่อาตมาจะไปรูปเดียว หรือ บางทีก็มีสามเณรน้อย ๆ ในวัดติดตามไปด้วย 2-3 รูป ยกเว้น เดือนธันวาคม ถึง เดือนกุมภาพันธ์ รวม 3 เดือนนี้ จะจัดเป็นงานธรรมยาตรา ธุดงค์หมู่ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล 5 ธันวาคมหาราช ถ้าถามว่า ระหว่างไปธุดงค์ เจอของแปลกๆ เช่น วิญญาณ หรือ สัตว์ป่าจะมีวิธีป้องกันอย่างไร ? และพบบ๊วยไหม ? อันนี้ตอบได้ว่า เจอทุกครั้ง ในสิ่งที่คาดไม่ถึง ทั้งคนมีจิตวิญญู สัตว์ร้าย, วิญญาณ ฯลฯ อาตมาก็แก้ด้วย ความเมตตา เอาธรรมะเข้าสอน และใช้สติ บอกตัวเองว่า อย่าไปกลัว ความตาย เมื่อไม่กลัวความตาย ทุกอย่างก็จบ แต่บางครั้งก็แก้ด้วยวิธี นอกคำรา ที่ครูบาอาจารย์สอน อย่างเช่น ปี 2543 ธุดงค์ไปทางภาคเหนือ ต่อมาพระเณรทราบข่าว ก็ตามทยอยไปสมทบออกธุดงค์ไปได้ประมาณ 2 เดือน ก็เข้าไปทางประเทศพม่า พอมีโอกาสดำเนินไป นิสัยการ ครอบาบุญธรรม ในเขตประเทศพม่า ตรงกับลูกศิษย์จัดงานวันเกิดให้ท่าน เสร็จจากนั้นก็มีการที่มาร่วมงาน ขอติดตามมาฝึกธุดงค์ด้วย ก็รับเพิ่ม ซึ่งตั้งใจจะไปทางเมือง เชียงตุง

เมือง ลา ประเทศ พม่า ปกติเวลาพักที่ใด พอรุ่งเช้า ก็สอบถามเส้นทางจากชาวบ้าน ระยะทางประมาณ 25-30 ก.ม. พอจะมีที่พักที่ใดได้บ้าง จากนั้นก็จะให้พระไปติดต่อเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เช่น ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น วันนั้น ได้ให้ สามเณร สมภพ สมใจ หารถมอเตอร์ไซด์ ไปส่งหนังสือติดต่อที่พัก อาตมาได้เวลาก็นำพระเณรออกเดินทาง ประมาณ 1 ชั่วโมง สามเณร สมภพ ก็กลับมา บอกว่า วันนี้ผมขอเปลี่ยนที่พัก จากนั้นไปประมาณ 15 ก.ม. ก็จะพบหมู่บ้านร้าง และมีป่าช้าเก่า มีป่าไม้ร่มรื่นดีมาก จึงต้องเอาตามที่สามเณรกำหนดให้ เพราะในการออกธุดงค์ อาตมาจะให้พระเณร สมาทานธุดงค์ 5 ข้อ กันทุกรูป คือ ข้อ 3-6 และ ข้อที่ 12 (ธุดงค์มี 13 ข้อ) ส่วนนอกนั้นแล้วแต่ใครจะสมาทาน โดยข้อที่ 12 บอกว่า “อยู่ในสมณาสถะอันท่านจัดให้อย่างไรเป็นวัตร” หมายถึงหัวหน้า หรือ ผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นผู้กำหนดสถานที่ให้พัก ก็ต้องพักตามที่หัวหน้ากำหนด แต่ที่ผ่านมา อาตมาจะให้สามเณร สมภพ เป็นผู้กำหนดที่พัก เพราะอาตมาบอกให้เณรไปติดต่อที่พัก แต่บางทีสถานที่ที่บอกไปเขาไม่สะดวกให้พัก สามเณร ก็ต้องตัดสินใจหาที่พักใหม่ให้ จึงยกให้สามเณรเป็นผู้กำหนดที่พัก และไปติดต่อเอง ระยะทางแต่ละวัน ไม่น้อยกว่า 15 กิโลเมตร และไม่เกิน 30 กิโลเมตร

วันนั้นไปพักหมู่บ้านร้าง และป่าช้า ร้าง ป่าไม้ร่มรื่นดีมาก แต่มีข้อเสียอยู่ 2 อย่าง คือ ห่างจากลำห้วยประมาณ 500 เมตร พระต้องเดินไปสรงน้ำไกลหน่อย 2. ไม่มีบ้านคน ต้องเดินต่อไปอีกประมาณ 10 ก.ม. จึงจะถึงหมู่บ้าน ถ้าวันนั้นสามเณรกำหนด 25 กิโลเมตร ก็จะพอดี แต่สามเณรบอกว่า จันทรฆมอเตอรืไซค์ ผ่านมาเห็นป่าร่มรื่น สบายดี จึงเอาตรงนี้ เมื่อเดินทางไปถึง ตอนเย็น ก็ให้พระหาสถานที่พักกันเอง วันนั้นอากาศหนาวมาก หมอกลงจัด (ปลายเดือนธันวาคม) หลังจากทำวัตรสวดมนต์ ประมาณ 21.30 น. ก็ปล่อยให้พระเข้ากลด ปฏิบัติธรรมต่อกันเอง แต่อาตมาก็ไม่ลืมกำชับพระว่า ได้ยินครูบาอาจารย์เล่าให้ฟังว่า ผี ไทยใหญ่ ไม่ค่อยกลัวพระ ระวังให้ดี มีอะไรแปลก ๆ อย่าออกจากกลด และสวดกรณียเมตตสูตร

อาตมาไม่ได้เข้ากลด เนื่องจากมีสามเณร ก่อกองไฟคอนต้นไม้ร้อนถวายพระ ฟืนมีมาก อาตมาจึงไปนั่งสมาธิที่ข้างกองไฟ สลับกับสวดมนต์ ตั้งใจว่าจะไม่นอน ครบนี้อุณฺโณ อาศัยผิงไฟไปด้วย แต่พอถึงประมาณ ติ 2 เริ่มง่วง พยายามอย่างเต็มที่ สวดอิติปิโส 108 สวดไปก็หลับไป เห็นว่าไม่ได้สมาธิ เสียเวลาเปล่า ๆ จึงคิดว่าจะหลับประมาณ 15 - 20 นาที ก็จะลุกมาทำสมาธิต่อ จึงนอนตะแคงขวา ข้าง ๆ กองไฟ โดยเอาผ้าข้าง มากคลุม เพราะน้ำค้างแรงมาก ขณะกำลัง ครั้งหลับครั้งตื่น ก็รู้สึกว่ามีคน มานอนเบียดข้างหลัง และเอามือมากอด อาตมา ก็คิดว่า สงสัยจะเป็นเณร โจ้ หนาวเป็นแน่ จึงมานอนเบียดเรา (เณร โจ้ ขณะนั้นอายุ 9 ขวบ) แต่อยากรู้อย่างเป็นสามเณรอะไร ? จึงค่อย ๆ จับมือที่เข้าใจว่าเป็นมือสามเณร ออกวาง และลุกขึ้นดู ปรากฏว่า ไม่มีอะไร มีแต่ความว่างเปล่า ก็คิดว่าโหมว่า สงสัยจะฝันไป แต่เมื่อลุกมาแล้ว ก็สวดมนต์ต่อ แต่ยังง่วงอยู่ สวดได้ไม่ถึง 15 นาที ฟืนไม่ได้หลับไปเป็นพัก ๆ จึงนอนลง เอาผ้าข้างคลุมโปง คิดว่าจะหลับ 20 - 30 นาที คงจะพอ แต่พอนอนลงไม่ถึง 2 นาที ขณะครั้งหลับครั้งตื่น เงาค่า ๆ มาอนเบียดอีกแล้ว อาตมาก็ขยับเข้าไปใกล้กองไฟอีกหน่อยหนึ่ง ก็รู้สึกมีมือมากอดพาดที่หน้าอก และเขาเอามือลูบลงไปที่ขา (ต้องขออนุญาตก่อนนะ แต่เป็นความจริง) จากนั้นก็เอามือล้วงไปในสบง และจับของลับ อาตมาบีบไปบีบมา อาตมาเห็นทำไมดี ลูกขึ้นมองดูรอบ ๆ ตัว ก็ไม่มีใคร จึงคว้าไปเสียดัง ๆ “ออกไป ๆ เล่นไม่เข้าเรื่อง เตี้ยวอุเตะดีไหม” แล้วก็ทำท่าจะเตะ แต่อาตมาไม่เห็นตัวหรอก จากนั้นไปจับเอาฟืนมา 1 ท่อน คุไปว่า ถ้ามาอีกครั้งนี้ หลวงพ่อจะฟาดด้วยฟืนนี้ละนะ” จากนั้นก็ให้พระสวดมนต์ไปเรื่อย ๆ ไม่กล้าหลับ จนถึงเวลา 04.00 น. ก็ใช้ฝ่าบาตร ติแทนระฆัง ปลุกพระ มาทำวัตร สวดมนต์ตอนเช้า พอใกล้สว่าง ก็หยุดและให้โอวาทการปฏิบัติธรรมกับพระ และถามว่า เป็นอย่างไรบ้าง ? เมื่อคืนที่ผ่านมา ใครเจออะไรบ้าง ? แต่ก็มีพระถามว่า เมื่อคืน หลวงพ่อคำใคร อาตมายังไม่ทันตอบ ก็มีพระพระรูปหนึ่งอายุประมาณ 23 ปี ฟังบวชได้ 1 พรรษาแล้วว่า

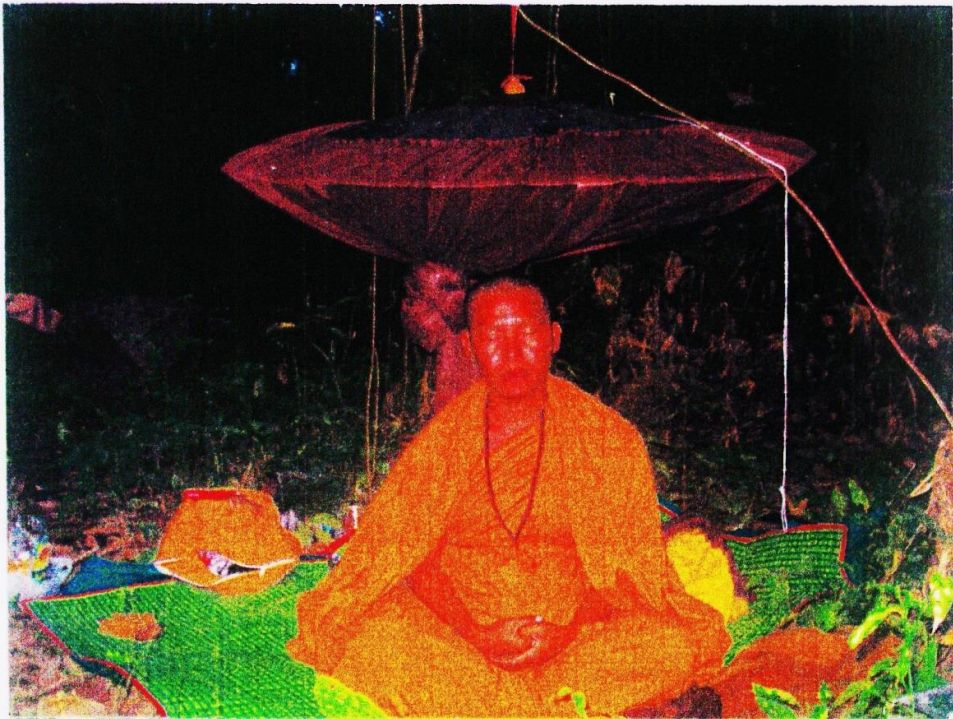
“ผมเกือบตาย จนขาแข็งเป็นตะกั่ว คือ ประมาณ 5 ทุ่ม ยังนั่งสมาธิอยู่ในกลด ก็ได้ยินเสียงเหมือนมีคนมาเดินรอบ ๆ กลด ก็ไม่ได้คิดอะไร นึกว่าคงจะเป็นพระเพื่อนกัน มาเดินจงกรม มีเดิน มีหยุด เป็นพัก ๆ ผ่านไป 1 ชั่วโมง ก็สงสัยว่าเป็นพระอะไร ทำไมไม่เดินรอบกลดของเขา ทำไมมาเดินรอบกลดของเรา ลักษณะเวียนซ้าย จึงเปิดกลด และผ้าข้างที่คลุมหลังกลดอีกทีออกดู ตกใจมาก เห็นขาคน ใหญ่เท่ากับขาช้าง และอยู่สูงกว่าหลังคากลดผมอีก ขณะนั้นกลัวมาก เตรียมจะวิ่งออกจากกลด แต่พอจะเปิดกลดวิ่ง ก็ได้ยินเสียงหลวงพ่อก็บอก (พระก็ชี้มือมาที่อาตมา) ว่า มีอะไรแปลก ๆ ให้อยู่ในกลด อย่าออกจากกลด จึงนั่งกอดเข่าอยู่ในกลด หลับตาเอามือปิดหูและพูดได้แต่เพียงว่า ผมกลัวแล้ว ๆ ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงหลวงพ่อดิเรฆัง เห็นมีพระออกมาที่ลานให้พระ จึงได้กล้าออกมา อาตมาจึงชี้มือไปที่หลวงคารูปหนึ่ง ที่อยู่ใกล้ ๆ บอกพระรูปนั้นว่า ไปหาหลวงตาให้ท่านผู้แทนให้ จากนั้นอาตมาก็เล่าที่อาตมาเจอ ที่ผิมากอด มาล้วงเข้าไปในผ้าสบง พระเณรพากันหัวเราะ

ขณะนั้นก็มีหลวงพ่อดี อายุ 76 ปี ที่มีศรัทธามาเดินธุดงค์ถวายเป็นพระราชกุศลฯ เล่าว่า ได้เบิกรับเห็นพวกวิญญูณต่าง ๆ มานั่งร้องไห้รอบ ๆ ป่าช้า เต็มไปหมด ส่วนใหญ่จะถูกถ้ำมดด้วยไข่ หรือ เชือกมัดมือมัดเท้า ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ แต่งตัวแบบคนโบราณ ในขณะนั้น หลวงพ่อแล้ว อายุ 68 ปี บวชมา 28 พรรษา พูดว่า “ท่านก็เห็นหรือ นึกว่าเห็นแต่ผม จากนั้นท่านก็เล่าเหมือนกันทั้ง 2 รูป แสดงว่าท่านพบวิญญูณจริง ๆ

อาตมาจึงบอกพระเณรทั้งหมดว่า ถ้าอย่างนั้นเรามาช่วยกัน โปรดวิญญูณเหล่านั้นกัน จึงนำพระสวดพระอภิธรรม สวดบท สะหัสสะนัย ฯลฯ ทำพิธีบังสุกุล และพิธีเผาศพ จากนั้นก็ให้พระเณรนั่งสมาธิอีกรอบ ก่อนที่จะช่วยกันกรวดน้ำแผ่เมตตา นั่งสมาธิประมาณ 20 กว่านาที จนสว่าง แต่ไม่เห็นแสงอาทิตย์ เพราะหมอกลงเต็มไปหมด พอกรวดน้ำเสร็จ หลวงพ่อแล้ว ก็บอกว่า ยังมาในนิมิตท่าน พวกที่ถูกทรมานต่าง ๆ นานา นั้น ตอนนี้อย่างหมดแล้ว

แต่งตัวสวยงาม คบมือ ไชโย ไห่ร้องกัน รอบป่าช้า แต่มีวิญญาณ ที่เป็นผู้หญิง 2 คน ยังไม่หลุด มีลูกตุ้มผูกที่ขาทั้ง 2 ข้าง ใหญ่เท่ากับลูกนิมิตโบสถ์ แต่งตัวหน้าตา สวยงามกว่า วิญญาณตัวอื่น ๆ หลวงพ่อสี พู่ว่า ทั้ง 2 คนนั้น พาดพาสไบ สีมชมพู ไช้ไหม ? หลวงพ่อ แล้วก็ตอบว่า “ไช้ ๆ สีมชมพูและไช้ที่คล้องข้อเท้า เป็นทองคำ” หลวงพ่อสี พู่ว่า ผมก็เห็น เหมือนกับท่าน แสดงว่า ไม่ใช่มนิตรธรรมดา แต่เป็นของจริง เพราะเห็นถึง 2 รูปเหมือนกัน

อาตมาก็บอกพระเถระว่า ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วโปรดให้หมดก็แล้วกัน ช่วยกันสวดมนต์ แผ่เมตตาอีกครั้ง อาตมาจึงนำสวดคอกิธรรม มาตติกา สะหัสสะนัย ธรรมนิยาม และบังสุกุล และนำนั่งสมาธิอีกประมาณ 20 นาที คราวนี้หลวงพ่อบอกว่า หลุดแล้ว เกิดรัศมีรอบตัว และมีบริวารมารับทั้งสองออกไปยืนอยู่ข้าง ๆ ป่าช้า แล้วก็ลงกราบ พวกบริวารก็พากันกราบ จากนั้นก็ไชโยไห่ร้อง ดีใจกัน

ตอนนี้อาตมาดูนาฬิกา เป็นเวลา 08.15 น. แต่ไม่เห็นแสงอาทิตย์ มีแต่หมอกสีขาวโพลนไปทั่ว จึงนำกราบพระ และสั่งให้เตรียมเก็บบริวาร เพื่อเตรียมออกเดินทาง สงสัยวันนี้จะให้อดข้าวกันละ ถ้าเดินไปถึงวัดห้วยดินดำ ที่จีเหล็ก ก่อนเที่ยง ก็จะได้ฉัน ถ้าไปถึงหลังก็ต้องอดกัน แต่ในใจอาตมา ไม่ปล่อยให้ลูกศิษย์ถูกหาอดข้าวหрок รู้ถึงไหนก็อยถึงนั้น คิดในใจว่าเดี๋ยวจะเรียกสามเณร สมภพ (ขณะนั้นอายุ 8 ขวบ แต่เก่งมาก ทำงานแทนอาตมาได้ บวชเป็นสามเณรมาตั้งแต่อายุ 5 ขวบ) โดยจะให้สามเณรสมภพ ล่วงหน้าไปก่อน เจอใครขี้นอเตอร์ไชต์ ก็ขอแรงเขาไปส่งที่ ด้านทหาร ของพม่า และให้เขาติดต่อหารถไปส่งที่ด้านอำเภอแม่สาย (ระยะทางประมาณ 70 กว่ากิโล) จากนั้นไปสั่งซื้อข้าวกล่อง เอามาประมาณ 100 กล่อง เมื่อมาเจอพระตรงไหน ก็หยุดพักกันข้าวกัน คิดไว้อย่างนั้น

(สามเณร ใจ อายุ 9 ขวบ ก็ไปร่วมเดินธุดงค์)

วิญญาณไปบอกชาวบ้านมาทำบุญ

เสร็จจากกราบพระแล้ว อาตมาก็ถูกไปจะเอาบาตรดื่มน้ำล้างหน้า เพราะขณะนั้นอุณหภูมิ 1 องศา เมื่อล้างหน้าเสร็จ ก็เห็นมีรถ ปิคอัพ 2 คัน คนนั่งมาเต็ม และรถ 6 ล้อ รถอีแต๋น รวม 20 กว่าคน เข้ามาจอดริมถนน ทางเข้าป่าช้า รถแต่ละคันมีคนเต็ม เอาอาหารมาถวาย ก็สงสัย กระทั่งนายทหาร ที่เห็นระดับหัวหน้า เดินเข้ามาหา บอกว่า เมื่อตอนใกล้สว่าง ผมฝันเห็นพ่อ

แม่ ที่ตายไปมาเยี่ยมหา แต่งตัวสวยงาม มาถามหากินข้าว ตื่นมาก็เล่าให้คนในบ้านฟัง ทุกคนก็ฝันเห็นญาติที่ตายไป แม้แต่เพื่อนบ้านก็ฝันเห็นพ่อแม่ ที่ตายไปมาเข้าฝัน จากนั้นจึงปรึกษากันจะไปทำบุญที่วัดห้วยคิตคำ หรือไม่ก็จะไปที่วัดครูบานบุญชุม แต่พอดีมีคนหนึ่ง ไปป่าผ่านมาที่ป่าช้าหมู่บ้านร้าง เห็นมีพระพุทธรูปมาพัก จึงตกลงใจกันนำอาหารมาทำบุญอุทิศกุศลให้พ่อแม่พี่น้อง ที่ล่วงลับไป หลังจากที่ได้รับญาติโยมกราบพระรับศีล ถวายภัตตาหาร ก็ให้พระเดินแถวนำบาตรไปรับเอาอาหาร ใส่บาตร มาฉัน อาตมาก็ได้เล่าเรื่องราว ตั้งแต่สามเณร สมภพ อยากให้พระมาพักที่นี่ และมีพระเห็นวิญญูณร้องไห้ รอบ ๆ ป่าช้า จากนั้นก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้ จนเขาพ้นเวรกรรม จึงได้ไปบอกให้ลูกหลานมาทำบุญกับพระ

ออกธุดงค์คืออะไร ? และข้อควรระวัง

การออกธุดงค์ ไม่ใช่ว่า ใครอยากจะไปก็ไปได้ ถ้าไม่มีประสบการณ์ อันตรายมาก การไปธุดงค์ ก็ไม่ผิดอะไรกับทหารไปรบชายแดน หรือ ที่มีกรณีพิพาท ประมาทก็คือตาย พระก็เช่นกัน ฝึกในวัด ในสำนัก ก็เหมือน ทหารฝึกในค่าย ออกธุดงค์ ก็เหมือนทหารไปฝึกในสนามรบ ใช้อาวุธจริง ดังนั้นจึงควรศึกษาให้ละเอียด มีครูบาอาจารย์นำไปก่อนสักระยะหนึ่ง ส่วนใหญ่พระที่ไปธุดงค์ในป่า แล้วหลงป่า หรือ ถูกสัตว์ทำร้าย ส่วนใหญ่บวชมายังไม่พ้น 5 พรรษา อาตมาจะแนะนำลูกศิษย์ประจำว่า ผู้ที่ไม่ควรไปธุดงค์คนเดียว คือ..

1. บวชใหม่ ยังไม่ถึง 5 พรรษา

2. สามเณร

3. ผู้ที่ออกครั้งแรก

ในข้อที่ 1 พระรูปนั้นจะต้องเป็นอาบัติทุกกฏ ส่วนสามเณรถ้าออกธุดงค์เองรูปเดียว พระอุปัชฌาย์ มีความผิด เพราะสามเณรห้ามออกธุดงค์เอง แม้แต่พระต้องบวชให้ได้ 5 พรรษา

วิธีปฏิบัติธรรมในการออกธุดงค์

1. ควรตั้งสัจจะในการออก เช่น กี่วัน หรือ จะไปให้ถึงตรงนั้น เป็นต้น
2. ควรกำหนดแหล่งน้ำ ล่วงหน้าก่อนพัก หรือ จนกว่าจะมีแหล่งน้ำ จึงค่อยพัก
3. ไปพักที่ใดก็ตาม เมื่อกำหนดสถานที่ได้แล้ว ให้ปิดกวาด นั่งสมาธิแผ่เมตตา บอกกล่าวขออนุญาต ถ้ามีมด ปลวก หรือ กิ้งมดกัดใส่ (ควรจะย้ายสถานที่พักก่อนตะวันตกดิน)
4. เมื่อได้ที่พักแล้ว ไม่ควรกางกลด หรือ เต็นท์ ควรจะแขวนไว้ก่อน กลางคืนจะพักจริง ๆ แล้วค่อยกางกลด เพราะถ้ากางกลดแล้ว พระป่า ไม่นิยมย้ายกลด จนกว่าจะถึงวันใหม่
5. ดันไม้เหล่านี้ ห้ามไปแขวนกลดอยู่ ได้แก่.. 1. ดันไม้ที่อยู่ระหว่างพรมแดนประเทศ 2. ดันไม้มียาง 3. ดันไม้มีผล 4. ดันไม้ที่มีกิ่งแห้ง 5. ดันไม้มีโพรงมาก ๆ 6. ดันไม้ที่มีเจ้าของ ภิกษุรูปใดไปปักกลดอยู่ ต้องอาบัติ ทุกกฏ
6. ในการออกธุดงค์ ควรสมาทานธุดงค์อย่างน้อย 5 ข้อขึ้นไป
7. ผู้ถือกล้องถ่ายรูป กลางคืนไม่ควรถ่ายรูปสัตว์ต่าง ๆ ถ้าเป็นสัตว์ร้าย เช่น ช้าง เสือ หมี ฯลฯ เมื่อแสงแฟลต เข้าตา สัตว์จะเข้าใจว่าเรายิงเขา สัตว์มันจะมาทำร้ายได้

ข้อกีดสังท้าย / ธรรมะนอกตำรา

1. นั่งสมาธิ เวลาภาวนา ไม่ต้องภาวนานาน เช่น พุทโธ ภาวนาสักระยะหนึ่งจิตสงบ แล้วให้ทั้ง พุท — โธ แต่เพ่งพิจารณาดูที่ลมเข้า — ออก จิตได้สำนึกเขาจะยังมี พุทโธ อยู่ จิตของเราอุปมาเหมือนน้ำที่ขุ่น ทิ้งไว้นาน ๆ ก็ใสได้ แต่ถ้าเอาสารส้ม มาแกว่ง ก็จะใสได้เร็ว แต่เวลาแกว่งสารส้ม ถ้าแกว่งอยู่ตลอดเวลา น้ำจะไม่ใส ควรแกว่งสักระยะ พอสารละลาย ก็เอา

สารล้นออกมาวางไปข้างนอก เดี่ยวเขาทำงานเองว่า น้ำพุ่งอยู่ข้างล่าง น้ำใสอยู่ข้างบน การ
ภาวนาเหมือนกัน พุท — โธ อุปมาเหมือนสารล้น ภาวนาสักกระยะแล้ว วางเสีย มาเพ่งดูลม น้ำ -
ออก ก็จะเห็น รูป นาม เอง จากนั้นก็จะเริ่มมีอาการ ดีใจ ว่าเราทำได้ ตรงนี้ให้เพ่งดูความดีใจ
ไม่ต้องสนใจ พุท — โธ หรือ ลมเข้า — ออก แต่ให้ดูความดีใจ จนเกิดความสุขใจขึ้น และ
สุดท้ายปล่อยวาง สุขไว้กับอารมณ์ ที่เป็นหนึ่ง เท่านั้นก็จะได้ปฐมฌานแล้ว หรืออัปปนาสมาธิ

เมื่อนั่งภาวนา จนได้ความอิ่มใจ คือ ปิติ แล้ว (วิตก, วิจารณ์, ปิติ) ตรงนี้จะเริ่มอยากคิด อยาก
พูด อยากไปเล่าให้คนอื่นฟัง ก็ไม่เป็นไร ปล่อยให้คิด แต่ยังไม่ต้องไปพูด จะทำให้ฟังท่านได้
ให้คิดในทางธรรมะ อาจจะนึกถึงหัวข้อธรรมที่ได้ฟัง ได้อ่าน มา แล้วอยากหาคำตอบ ก็ให้
คิดหาสมุติฐาน ความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และผลที่คาดว่าจะได้ (บางท่านอ่านมาถึงตรงนี้อาจจะ
กำลังนึกคำหนิอาตมา ว่าสอนวิปัสสนา หรือ สอนวิปัสสนิก) ก็จะขอย้อนถามว่า พระอรหันต์
สาวก มีกี่รูปที่นิ่งภาวนา พุท — โธ จนสำเร็จอรหันต์ แต่ส่วนใหญ่จะเอาธรรมะที่ฟังแล้วมา
นั่งพิจารณา เช่น สามเณรสังกัจจะ ไปเห็นเขาไขนํ้าเข้านา, ข่างศรคัดลูกศร, เมื่อกลับถึงวัดก็
นั่งสมาธิและคิดหาคำตอบเรื่องนี้ จนสำเร็จอรหันต์, พระสารีบุตร นั่งถวายนานพักให้
พระพุทธเจ้า ขณะที่ท่านเทศน์สอนให้ผู้อื่นฟัง พระสารีบุตรนั่งคิดตามโอวาทนั้น ก็สำเร็จ
อรหันต์ แม้แต่พระพุทธเจ้า ท่านตรัสรู้ได้ ก็ไม่ใช่กำหนดภาวนาอย่างเดียว ทำใจให้เป็น
สมาธิ สงบ แล้ว ก็มาคิดว่าทำความเพียรมา 6 ปีแล้วไม่เห็นทางพ้นทุกข์สักที แต่มีความทุกข์
เพิ่มขึ้น จึงคิดว่า “ทุกข์” เกิดมาจากอะไร และเกิดได้อย่างไร ? ท่านก็นั่งคิดหาเหตุ — ผล ที่
ทำให้เกิดทุกข์ จนพบต้นเหตุคือ อวิชชา และตรัสรู้ อริยสัจ 4 เพราะท่านนั่งคิดอย่างเป็น
ระบบ จนเป็นที่มาของทฤษฎีระบบ คือ ปฏิจสมุปปบาท จนพบคำตอบด้วยตนเองว่า “อ้อ
ทุกข์เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปด้วยวิธีนี้เอง” ท่านก็สำเร็จอรหันต์ ดังนั้นการทำสมาธิ อย่าไป
ภาวนา นานเกินไป จิตสงบแล้วอยากคิด ให้คิดไปเลย ยึดทฤษฎีระบบ เป็นหลักในการคิด

3. **ผู้จะสำเร็จอรหันต์ได้** ต้องทำ “มรรค 32” ให้บริบูรณ์ สมบูรณ์ (เอาอีกละ เขามีแต่
มรรค 8) ครบตรงนี้ในตำรา ก็มีแต่มรรค 8 เริ่มจาก ปัญญาอันเห็นชอบ ฯลฯ ความตั้งใจชอบ
แต่ลองใช้สติปัญญา ไตร่ตรองตาม ดังนี้. พระอริยบุคคล มี 4 จำพวก นับเรียงตัวได้ 8 บุรุษ
(จัตตารี ปุริสชยัคคะลानी อัญญะปุริสชยัคคะลา) ได้แก่..พระโสดาบัน, สกิทาคามี, อนาคามี,
และอรหันต์ แต่ผู้จะสำเร็จเป็นพระโสดาบันได้ ต้องเดินทางข้อวัตรปฏิบัติของพระโสดาบัน
มี 8 ข้อ ที่เรียกว่า โสดาปติมรรค แปลว่า มรรคของพระโสดาบัน มี 8 ข้อ คือ สัมมาทิฏฐิ
(ปัญญาอันเห็นชอบ) ฯลฯ สัมมาสมาธิ (ความตั้งใจชอบ) จากนั้นจึงทำมรรค 8 ให้ละเอียดอีก
1 รอบ ที่เรียกว่า สกิทาคามีมรรค ทำให้บริบูรณ์ ก็จะสำเร็จได้ขึ้น สกิทาคามีผล, พระ
อนาคามี และพระอรหันต์ ก็ทำนองเดียวกัน ต้องปฏิบัติตาม มรรค 8 ในรอบที่ 3 และ 4 จึง
จะได้ สกิทาคามีผล และอรหัตตผล ตามลำดับ ยกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ คนที่จะจบ ปริญญา
ได้ ไม่ใช่เข้ามาเรียน 4 ปี แล้วได้เลย แต่ต้องมีวุฒิผ่านมาตั้งแต่ ปฐม, ม.ต้น ม.ปลาย, จึงจะมา
ปริญญาตรี ได้ แล้วหลักสูตร ปฐม มี 6 ปี ก็ต้องสอบให้ผ่านทุกวิชา ทุกชั้น จึงจะได้ใบ
ประกาศ ป. 6 อันนี้ก็ตรงกับโสดาปติผล ต้องเรียนทั้ง 8 วิชา (มรรค 8) ให้ครบและผ่านทุก
วิชา จากนั้นเอาใบประกาศ ป. 6 ไปเป็นเหตุ สมัครเรียน ม.ต้น เรียนทุกชั้น ทุกวิชา ภาษาไทย
, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์ ฯลฯ จนผ่าน ก็ได้ใบประกาศ ม.ต้น ชื่อวิชาที่เรียนเหมือนกัน แต่
สาระ จะต่างกัน เช่น วิชา วิทยาศาสตร์ ปฐม, ม.ต้น. ม.ปลาย เนื้อหาจะต่างกัน เช่น ปัญญา
อันเห็นชอบ ชื่อเหมือนกัน แต่ละเอียดกว่ากัน โดยสรุปผู้จะสำเร็จอรหันต์ ได้ ต้องทำมรรค 8
ให้ได้ 4 รอบ คือ โสดาบัน — อรหันต์ ดังนั้น มรรค 8 X 4 เท่ากับ 32 จึงได้ชื่อว่า มรรค 32
ดังนี้. ผู้ที่หวังความเจริญ หวังความพ้นทุกข์ ควรทำมรรค ให้สมบูรณ์ 32 ประการ ดังกล่าว
ก็จะพ้นทุกข์ได้ ตัวอย่างดังกล่าวนี้ ไม่ได้มีกล่าวไว้ในตำรา แต่ขอให้ผู้สนใจ ใคร่ในธรรม
กองพิจารณา ดู เมื่อเห็นผล ก็จะรู้ได้ด้วยตนเอง การเห็นธรรม ก็จะเกิดขึ้น

ประวัติการงาน

พ.ศ. 2529 รักษาการเจ้าอาวาส

พ.ศ. 2533 เจ้าอาวาส

พ.ศ. 2535 เจ้าคณะตำบล และประธานศูนย์ธุดงค์เฉลิมพระเกียรตินานาชาติ

พ.ศ. 2540 พระครูสัญญาบัตร ชั้นโท

พ.ศ. 2544 พระอุปัชฌาย์

พ.ศ. 2552 ประธานสงฆ์บ้านทำเขื่อนฯ

การศึกษา

- นักรธรรมเอก, ปริญญาโท, (ปัจจุบันกำลังเรียน ปริญญาเอก ม.มจร ประเทศอินเดีย)

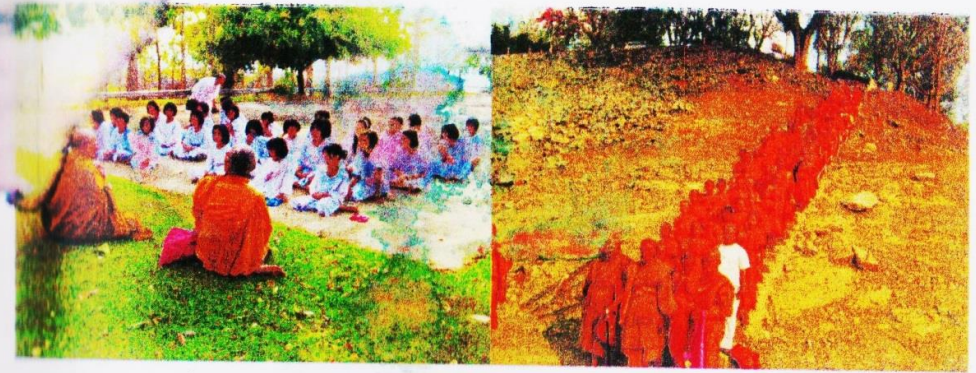
รางวัลที่ได้รับ

พ.ศ. 2532 ผู้ริเริ่มสอนธรรมศึกษาในสถานศึกษาเป็นคนแรก (ครูสอนศีลธรรม)

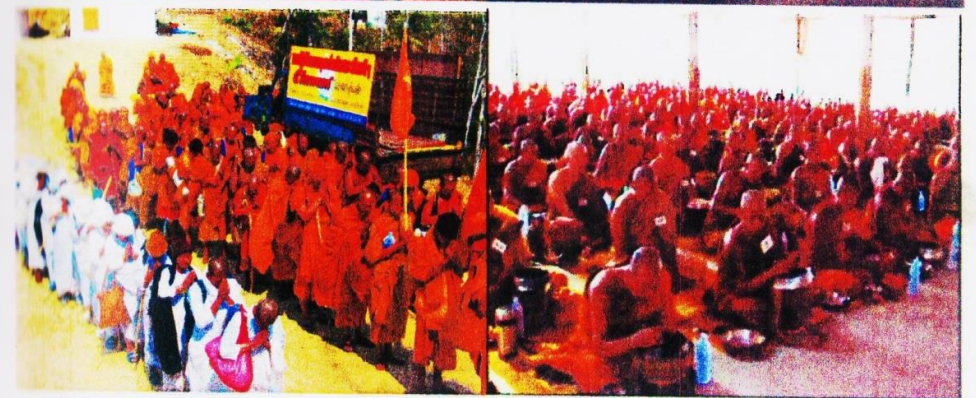
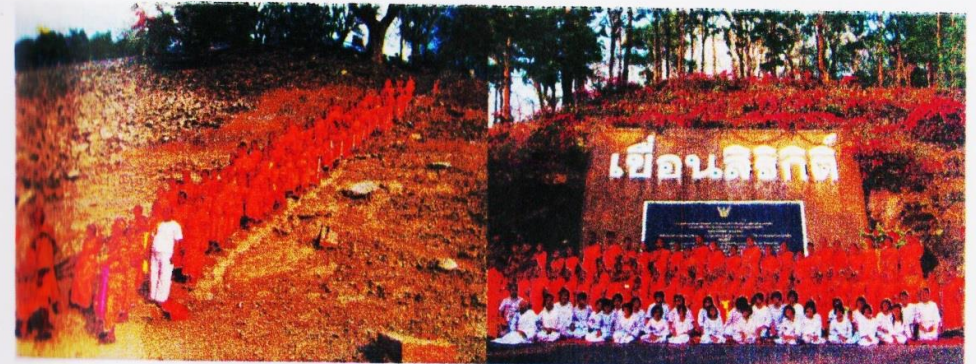
พ.ศ. 2535 ผู้ทำคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ. 2549 ผู้ทำคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา จาก..สภาชาวพุทธ

- 40 -

เด็ก ๆ มาบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ทำวัดจำนวนมาก ทุกปี

พระธุดงค์จะมาร่วมใจกันออกธุดงค์ถวายเป็นพระราชกุศลฯ

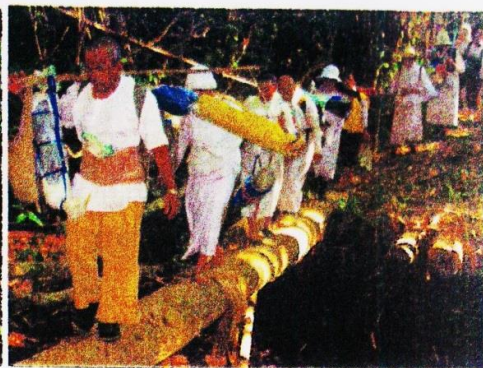
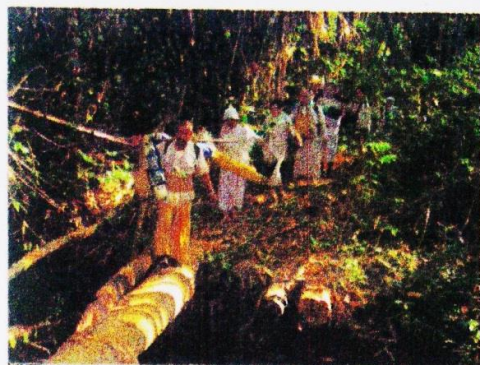
5 ธันวาคมหาราช เริ่มวันที่ 4 ธันวาคม ของทุก ๆ ปี

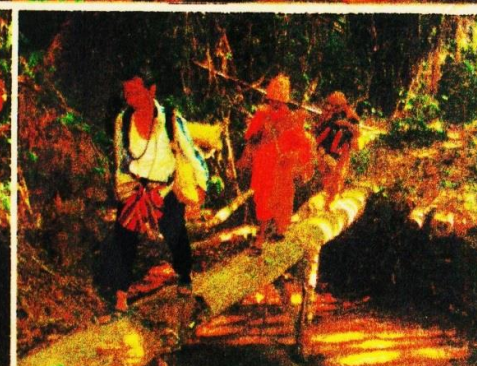
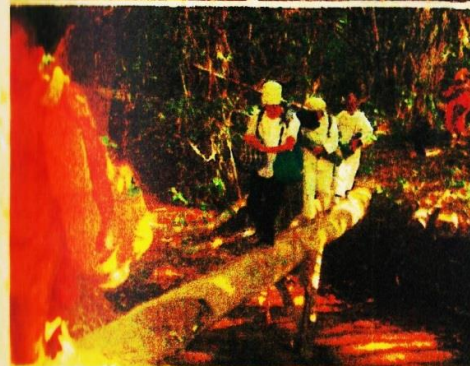
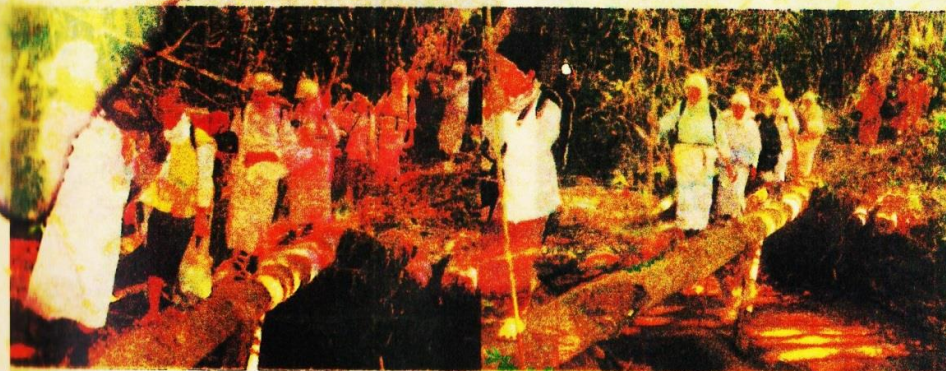
(จาริกลงไปภาคใต้ จำนวน 123 รูป ปี 2547)

แม่ชี อุบาสก อุบาสิกา ก็ไปร่วมจาริกธุดงค์ได้ (ถ้าไม่กลัวความลำบาก)

* ต้องมีสตินอยู่ทุกเมื่อ เพื่อทำจิตให้เข้มแข็ง *

ขอเชิญร่วมงานปฏิบัติธรรม ธุดงค์ธรรมะ 5 ธันวาคมหาราช
เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลฯ แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

วันที่ 4 ธันวาคม ของทุกๆ ปี